

திருக்குறள்

திருவள்ளுவர்

பொருளடக்கம்

அறத்துப்பால்

1. பாயிரவியல்	அதிகாரம்: 1 முதல் 4 வரை
2. இல்லறவியல்	அதிகாரம்: 5 முதல் 34 வரை
3. துறவறவியல்	அதிகாரம்: 35 முதல் 37 வரை
4. ஊழியல்	அதிகாரம்: 38

பொருட்பால்

1. அரசியல்	அதிகாரம்: 39 முதல் 63 வரை
2. அமைச்சியல்	அதிகாரம்: 64 முதல் 73 வரை
3. அரணியல்	அதிகாரம்: 74 முதல் 75 வரை
4. கூழியல்	அதிகாரம்: 76
5. படையியல்	அதிகாரம்: 77 முதல் 78 வரை
6. நட்பியல்	அதிகாரம்: 79 முதல் 95 வரை
7. குடியியல்	அதிகாரம்: 96 முதல் 108 வரை

இன்பத்துப்பால்

1. களவியல்	அதிகாரம்: 109 முதல் 115 வரை
2. கற்பியல்	அதிகாரம்: 116 முதல் 133 வரை

திருக்குறளை எப்படிப் படிப்பது?

எப்பொருள், யார்-யார்-வாய்க் கேட்பினும்; அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள், காண்பது; அறிவு.

1. யார் சொல்வதையும், உண்மை என்று நம்பக்கூடாது.
2. கேள்விகள் கேட்க, கற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.
3. என்ன கேள்விகள்?
 1. இது உண்மையா?
 2. ஏன்? எப்பொழுது?
 3. எப்படி? எங்கு?
 4. ஆதாரம் எது? உண்மையான ஆதாரமா?
 5. பிற கேள்விகள்? என்ன கேட்கலாம்?

சொல்லுக, சொல்லில் பயன்-உடைய! சொல்லற்க,
சொல்லில் பயன்-இலாச் சொல்!

1. எவை பயன் உடையவை? எவை பயன் இல்லாதவை? ஏன்?
2. பயன் உடையவை: ஆராய்ந்து, தெளிய வேண்டும்
 1. எது எனக்கு நல்ல வழியில் உயர்வைத் தரும்?
 2. எது எனக்கு நல்லது?
3. பயன் இல்லாதவை: ஆராய்ந்து, தெளிய தேவை-இல்லாதவை.
எனக்குத் தெரியாது என்று ஒதுக்கி விட வேண்டும். அதைப் பற்றிப்
பேசுவதையும், கேட்பதையும் தவிர்க்க வேண்டும்.

கற்க, கசடு-அற, கற்பவை; கற்ற-பின்,
நிற்க, அதற்குத் தக!

1. கற்றுக் கொள்ள வேண்டும். (எதை? ஏன்? எப்படி? யாரிடம்?)
2. நன்றாக கற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.
3. நன்றாக கற்று (ஆராய்ந்து, முயற்சி செய்து, பயிற்சி செய்து), தெளிய
வேண்டும்.
4. கற்றதை தினமும் பயன்படுத்த வேண்டும். அதன் வழியில்
நடக்கவேண்டும்.

வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளை

திருவள்ளுவர் திருக்குறளைக் கற்கும் ஒவ்வொருவரும், தத்தமக்குக்
கிடைக்கும் உரைகளைத் துணையாக வைத்துக்கொண்டு, குறள்களின்
பொருள்களைத் தானே ஆராய வேண்டும் என்பது என் விருப்பம்.

திருக்குறள் - உற்சாகம் ஊட்டும் வரிகள் - தினமும்

உள்ளத்து அனையது, உயர்வு.

அசாவாமை வேண்டும்;

என் உயர்வு, என்னிடம் உள்ளது. நல்ல எண்ணத்தோடு, நல்ல செயலை, நல்ல முயற்சியோடு நான் செய்தால், என் உயர்வு நிச்சயம். மன உறுதியோடு முயற்சி செய்வேன்.

முயற்சி, திருவினை ஆக்கும்.

முயற்சி, தன்-மெய்-வருத்தக் கூலி-தரும்.

பெருமை, முயற்சி தரும்.

மனம்-தூய்மை, செய்-வினை தூய்மை;

அகம்-தூய்மை, வாய்மையால் காணப்படும்.

மனத்துக்கண் மாசு-இலன் ஆதல்;

பணிவு-உடையன், இன்சொலன் ஆதல்;

பொறுமை-உடைமை, போற்றி ஒழுகப்-படும்.

நல்லதை நினைப்பேன். நல்லதை பேசுவேன்.

அளவாக பேசுவேன். நல்லதை செய்வேன்.

பணியையும், பொறுமையையும் வளர்த்துக் கொள்வேன்.

அற்றார் அழி-பசி தீர்த்தல்!

பசியால் வாடுபவர்க்கு/இல்லை என்று கேட்பவர்க்கு, என்னால் முடிந்ததை கொடுப்பேன்.

அழுக்காறு, அவா, வெகுளி, இன்னாச்-சொல்;

நெடு-நீர், மறவி, மடி, துயில்;

புறம்-கூறான் என்றல் இனிது.

பொறாமை, பேராசை, கோபம், கடும் சொல் - இவைகளை முயற்சி செய்து தவிர்ப்பேன்.

காலம் தாழ்த்தி செய்தல், மறதி, சோம்பல், அளவுக்கு மீறிய தூக்கம் - இவைகளை முயற்சி செய்து தவிர்ப்பேன்.

அற்றால், அளவு-அறிந்து உண்க!

பசித்தால், உடலுக்கு நலம் தருவதை, அளவாக சாப்பிடுவேன்.

உடலுக்கு நலம் தராத உணவை, தவிர்ப்பேன்.

நன்றி

1. தமிழ் இணையக் கல்விக்கழகம்
2. தமிழ் இணையக் கல்விக்கழகம் - திருக்குறள்
3. தமிழிணையம் - மின்னூலகம்
4. மதுரை தமிழ் இலக்கிய மின்தொகுப்புத் திட்டம்
5. அழகி - மென்பொருள் செயலி

இந்த முயற்சி, அனைவரும் திருக்குறளை

1. எளிதில் படிக்க
2. நகல் எடுக்க
3. ஒரு அதிகாரத்தை மட்டும் நகல் எடுத்து படிக்க
4. தாளில் படிக்க வசதியாக, எழுத்து அளவு பெரியதாக

1. திருக்குறள் முழுவதும், தமிழ் இணையக் கல்விக்கழகத்தின் வலைத்தளத்தில் இருந்து எடுக்கப்பட்டது.
2. சில இடங்களில், படிப்பதற்கு எளிதாக மாற்றப்பட்டு உள்ளது.

நன்றி

1. திருக்குறளுக்கு உரை எழுதிய, உரை ஆசிரியர்கள் அனைவருக்கும்.
2. இனி காலத்தின் மாற்றத்திற்கு ஏற்ப, தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும், பிற மொழிகளிலும் உரை எழுதப்போகும் ஆசிரியர்கள் அனைவருக்கும்.

நிறை-உடைமை நீங்காமை வேண்டின்; பொறை-உடைமை, போற்றி ஒழுகப்-படும்.

திருக்குறள் அதிகாரங்கள்

1. கடவுள் வாழ்த்து	1
2. வான் சிறப்பு	2
3. நீத்தார் பெருமை	3
4. அறன் வலியறுத்தல்	4
5. இல்வாழ்க்கை	5
6. வாழ்க்கைத்துணை நலம்	6
7. புதல்வரைப் பெறுதல்	7
8. அன்பு உடைமை	8
9. விருந்து ஒம்பல்	9
10. இனியவை கூறல்	10
11. செய்ந்நன்றி அறிதல்	11
12. நடுவு நிலைமை	12
13. அடக்கம் உடைமை	13
14. ஒழுக்கம் உடைமை	14
15. பிறன் இல் விழையாமை	15
16. பொறை உடைமை	16
17. அழுக்காறாமை	17
18. வெஃகாமை	18
19. புறம் கூறாமை	19
20. பயன் இல சொல்லாமை	20
21. தீவினை அச்சம்	21
22. ஒப்புரவு அறிதல்	22
23. ஈகை	23
24. புகழ்	24
25. அருள் உடைமை	25
26. புலால் மறுத்தல்	26
27. தவம்	27
28. கூடா ஒழுக்கம்	28
29. கள்ளாமை	29
30. வாய்மை	30
31. வெகுளாமை	31
32. இன்னா செய்யாமை	32
33. கொல்லாமை	33
34. நிலையாமை	34
35. துறவு	35
36. மெய் உணர்தல்	36

37. அவா அறுத்தல்	37
38. ஊழ்	38
39. இறைமாட்சி	39
40. கல்வி	40
41. கல்லாமை	41
42. கேள்வி	42
43. அறிவுடைமை	43
44. குற்றம் கடிதல்	44
45. பெரியாரைத் துணைக்கோடல்	45
46. சிற்றினம் சேராமை	46
47. தெரிந்து செயல் வகை	47
48. வலி அறிதல்	48
49. காலம் அறிதல்	49
50. இடன் அறிதல்	50
51. தெரிந்து தெளிதல்	51
52. தெரிந்து வினையாடல்	52
53. சுற்றம் தழால்	53
54. பொச்சாவாமை	54
55. செங்கோன்மை	55
56. கொடுங்கோன்மை	56
57. வெருவந்த செய்யாமை	57
58. கண்ணோட்டம்	58
59. ஒற்று ஆடல்	59
60. ஊக்கம் உடைமை	60
61. மடி இன்மை	61
62. ஆள்வினை உடைமை	62
63. இடுக்கண் அழியாமை	63
64. அமைச்சு	64
65. சொல் வன்மை	65
66. வினைத் தூய்மை	66
67. வினைத் திட்பம்	67
68. வினை செயல் வகை	68
69. தூது	69
70. மன்னரைச் சேர்ந்து ஒழுகல்	70
71. குறிப்பு அறிதல்	71
72. அவை அறிதல்	72
73. அவை அஞ்சாமை	73

74. நாடு	74
75. அரண்	75
76. பொருள் செயல் வகை	76
77. படை	77
78. படைச் செருக்கு	78
79. நட்பு	79
80. நட்பு ஆராய்தல்	80
81. பழைமை	81
82. தீ நட்பு	82
83. கூடா நட்பு	83
84. பேதைமை	84
85. புல்லறிவு ஆண்மை	85
86. இகல்	86
87. பகைமாட்சி	87
88. பகைத் திறம் தெரிதல்	88
89. உட்பகை	89
90. பெரியாரைப் பிழையாமை	90
91. பெண்வழிச் சேறல்	91
92. வரைவு இல் மகளிர்	92
93. கள் உண்ணாமை	93
94. சூது	94
95. மருந்து	95
96. குடிமை	96
97. மானம்	97
98. பெருமை	98
99. சான்றாண்மை	99
100. பண்பு உடைமை	100
101. நன்றி இல் செல்வம்	101
102. நாண் உடைமை	102
103. குடி செயல் வகை	103
104. உழவு	104
105. நல்குரவு	105
106. இரவு	106
107. இரவு அச்சம்	107
108. கயமை	108

1. கடவுள் வாழ்த்து

- 1 அகரம்-முதல, எழுத்து-எல்லாம்; ஆதி-பகவன் முதற்றே, உலகு.
- 2 கற்றதனால் ஆய பயன்-என்கொல்; வால்-அறிவன் நல்-தாள் தொழாஅர் எனின்?
- 3 மலர்மிசை ஏகினான் மாண்-அடி சேர்ந்தார், நிலமிசை நீடு-வாழ்வார்.
- 4 வேண்டுதல், வேண்டாமை இலான்; அடி-சேர்ந்தார்க்கு யாண்டும், இடும்பை-இல.
- 5 இருள்-சேர் இரு-வினையும் சேரா; இறைவன் பொருள்-சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு.
- 6 பொறி-வாயில் ஐந்து-அவித்தான்; பொய்-தீர் ஒழுக்க நெறி-நின்றார், நீடு-வாழ்வார்.
- 7 தனக்கு-உவமை இல்லாதான் தாள்-சேர்ந்தார்க்கு-அல்லால், மனக்-கவலை மாற்றல் அரிது.
- 8 அற-ஆழி அந்தணன் தாள்-சேர்ந்தார்க்கு-அல்லால், பிற-ஆழி நீந்தல் அரிது.
- 9 கோள்-இல் பொறியில் குணம்-இலவே; எண்குணத்தான் தாளை வணங்காத் தலை.
- 10 பிறவிப் பெருங்-கடல் நீந்துவர்; நீந்தார், இறைவன் அடி சேராதார்.

2. வான் சிறப்பு

- 11 வான்-நின்று உலகம், வழங்கி வருதலால்,
தான்-அமிழ்தம்-என்று உணரல்-பாற்று.
- 12 துப்பார்க்குத் துப்பு-ஆய துப்பு-ஆக்கி; துப்பார்க்குத்
துப்பு-ஆய தூஉம்; மழை.
- 13 விண்-இன்று-பொய்ப்பின்; விரிநீர் வியன்-உலகத்து-
உள் நின்று-உடற்றும்; பசி.
- 14 ஏரின் உழாஅர், உழவர்; புயல்-என்னும்
வாரி வளம்-குன்றிக்கால்.
- 15 கெடுப்பதூஉம், கெட்டார்க்குச் சார்வாய்; மற்று-ஆங்கே
எடுப்பதூஉம்; எல்லாம் மழை.
- 16 விசும்பின் துளி, வீழின்-அல்லால்; மற்று-ஆங்கே
பசும்-புல் தலை காண்பு-அரிது.
- 17 நெடுங்-கடலும் தன்-நீர்மை குன்றும்; தடிந்து-எழிலி
தான்-நல்காது ஆகி-விடின்.
- 18 சிறப்பொடு பூசனை செல்லாது; வானம்
வறக்குமேல், வானோர்க்கும், ஈண்டு.
- 19 தானம், தவம் இரண்டும் தங்கா வியன்-உலகம்;
வானம் வழங்காது எனின்.
- 20 நீர்-இன்று அமையாது உலகு-எனின்; யார்யார்க்கும்
வான்-இன்று அமையாது ஒழுக்கு.

3. நீத்தார் பெருமை

- 21 ஒழுக்கத்து நீத்தார்-பெருமை, விழுப்பத்து வேண்டும்; பனுவல் துணிவு.
- 22 துறந்தார் பெருமை துணைக்-கூறின்; வையத்து இறந்தாரை எண்ணிக்-கொண்டற்று.
- 23 இருமை, வகை-தெரிந்து ஈண்டு அறம்-பூண்டார்; பெருமை பிறங்கிற்று, உலகு.
- 24 உரன்-என்னும் தோட்டியான், ஓர்-ஐந்தும்-காப்பான்; வரன்-என்னும் வைப்பிற்கு, ஓர்-வித்து.
- 25 ஐந்து-அவித்தான்-ஆற்றல்; அகல் விசம்புளார் கோமான் இந்திரனே சாலும், கரி.
- 26 செயற்கு-அரிய செய்வார் பெரியர்; சிறியர் செயற்கு-அரிய செய்கலாதார்.
- 27 சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் என்று ஐந்தின்-வகை தெரிவான்கட்டே; உலகு.
- 28 நிறை-மொழி மாந்தர் பெருமை; நிலத்து மறை-மொழி காட்டிவிடும்.
- 29 குணம்-என்னும் குன்று-ஏறி நின்றார், வெகுளி கணம்-ஏயும், காத்தல் அரிது.
- 30 அந்தணர் என்போர் அறவோர்; மற்று-எவ்-உயிர்க்கும் செந்-தண்மை பூண்டு-ஒழுகலான்.

4. அறன் வலியுறுத்தல்

- 31 சிறப்பு-ஈனும்; செல்வமும்-ஈனும்; அறத்தின் ஊடங்கு ஆக்கம் எவனோ, உயிர்க்கு.
- 32 அறத்தின் ஊடங்கு ஆக்கமும் இல்லை; அதனை மறத்தலின் ஊடங்கு இல்லை கேடு.
- 33 ஒல்லும்-வகையான் அறவினை, ஓவாதே செல்லும்-வாய் எல்லாம் செயல்.
- 34 மனத்துக்கண் மாசு-இலன் ஆதல்; அனைத்து-அறன்; ஆகுல நீர, பிற.
- 35 அழுக்காறு, அவா, வெகுளி, இன்னாச்-சொல்; நான்கும் இழுக்கா இயன்றது, அறம்.
- 36 'அன்று-அறிவாம்' என்னாது, அறம்-செய்க; மற்று-அது பொன்றுங்கால் பொன்றாத்-துணை.
- 37 'அறத்து-ஆறு-இது' என-வேண்டா; சிவிகை பொறுத்தானொடு ஊர்ந்தான் இடை.
- 38 வீழ்-நாள் படாஅமை நன்று-ஆற்றின்; அஃது-ஒருவன் வாழ்-நாள் வழி-அடைக்கும் கல்.
- 39 அறத்தான் வருவதே இன்பம்; மற்று-எல்லாம் புறத்த; புகழும் இல.
- 40 செயற்பாலது ஓரும் அறனே; ஒருவற்கு உயற்பாலது ஓரும் பழி.

5. இல்வாழ்க்கை

- 41 இல்வாழ்வான் என்பான் இயல்பு-உடைய மூவர்க்கும் நல்லாற்றின் நின்ற துணை.
- 42 துறந்தார்க்கும், துவ்வாதவர்க்கும், இறந்தார்க்கும்; இல்வாழ்வான் என்பான் துணை.
- 43 தென்புலத்தார், தெய்வம், விருந்து, ஒக்கல், தான்; என்று ஆங்கு- ஐம்புலத்து-ஆறு, ஒம்பல் தலை.
- 44 பழி-அஞ்சிப் பாத்து ஊண்-உடைத்தாயின்; வாழ்க்கை வழி-எஞ்சல், எஞ்ஞான்றும், இல்.
- 45 அன்பும், அறனும் உடைத்து-ஆயின்; இல்வாழ்க்கை பண்பும், பயனும் அது.
- 46 அறத்து-ஆற்றின் இல்வாழ்க்கை ஆற்றின்; புறத்து-ஆற்றில் போஓய்ப் பெறுவது எவன்?
- 47 இயல்பினான், இல்வாழ்க்கை-வாழ்பவன் என்பான்; முயல்வாருள் எல்லாம் தலை.
- 48 ஆற்றின் ஒழுக்கி, அறன்-இழுக்கா இல்வாழ்க்கை; நோற்பாரின் நோன்மை-உடைத்து.
- 49 அறன்-எனப்பட்டதே இல்வாழ்க்கை; அஃதும் பிறன்-பழிப்பது இல்-ஆயின் நன்று.
- 50 வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன்; வான்-உறையும் தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்.

6. வாழ்க்கைத்துணை நலம்

- 51 மனைத்-தக்க மாண்பு-உடையள்-ஆசி, தற்-கொண்டான் வளத்தக்காள் வாழ்க்கைத்துணை.
- 52 மனை-மாட்சி, இல்லாள்கண் இல்-ஆயின்; வாழ்க்கை எனை-மாட்சித்து-ஆயினும், இல்.
- 53 இல்லது-என், இல்லவள் மாண்பு-ஆனால்? உள்ளது-என், இல்லவள் மாணாக்கடை?
- 54 பெண்ணின் பெருந்தக்க யா-உள? கற்பு-என்னும் திண்மை உண்டாகப் பெறின்?
- 55 தெய்வம் தொழாஅள், கொழுநன், தொழுது-எழுவாள்; 'பெய்' என, பெய்யும் மழை.
- 56 தற்காத்து, தற்-கொண்டாற்-பேணி, தகை-சான்ற சொற்காத்து, சோர்வு-இலாள்; பெண்.
- 57 சிறை-காக்கும் காப்பு, எவன்-செய்யும்? மகளிர் நிறை-காக்கும் காப்பே, தலை.
- 58 பெற்றாற்-பெறின் பெறுவர், பெண்டிர்; பெருஞ்-சிறப்புப் புத்தேளிர் வாழும் உலகு.
- 59 புகழ்-புரிந்த இல்-இலோர்க்கு இல்லை; இகழ்வார்-முன் ஏறு-போல் பீடு- நடை.
- 60 'மங்கலம்' என்ப, மனைமாட்சி; மற்று-அதன் நன்கலம், நன்-மக்கட்-பேறு.

7. புதல்வரைப் பெறுதல்

- 61 பெறுமவற்றுள் யாம்-அறிவது-இல்லை; அறிவு-அறிந்த மக்கட்பேறு அல்ல பிற.
- 62 எழு-பிறப்பும் தீயவை தீண்டா; பழி-பிறங்காப் பண்புடை மக்கட்-பெறின்.
- 63 தம்-பொருள் என்ப தம்-மக்கள்; அவர்-பொருள் தம்தம் வினையால் வரும்.
- 64 அமிழ்தினும் ஆற்ற இனிதே; தம்-மக்கள் சிறு-கை அளாவிய கூழ்.
- 65 மக்கள் மெய்-தீண்டல், உடற்கு-இன்பம்; மற்று-அவர் சொல்-கேட்டல் இன்பம், செவிக்கு.
- 66 'குழல்-இனிது, யாழ்-இனிது' என்ப; தம்-மக்கள் மழலைச்-சொல் கேளாதவர்.
- 67 தந்தை, மகற்கு-ஆற்றும்-நன்றி; அவையத்து, முந்தி இருப்பச் செயல்.
- 68 தம்மின், தம்-மக்கள் அறிவுடைமை; மா-நிலத்து மன்-உயிர்க்கு எல்லாம் இனிது.
- 69 ஈன்ற-பொழுதின் பொரிது-உவக்கும்; தன்-மகனைச் சான்றோன் எனக்-கேட்ட தாய்.
- 70 மகன், தந்தைக்கு-ஆற்றும் உதவி; 'இவன் தந்தை என் நோற்றான்கொல்!' எனும் சொல்.

8. அன்பு உடைமை

- 71 அன்பிற்கும் உண்டோ, அடைக்கும்-தாழ்? ஆர்வலர்
புன்கண்-நீர் பூசல் தரும்.
- 72 அன்பு-இலார், எல்லாம் தமக்கு-உரியர்; அன்பு-உடையார்
என்பும் உரியர், பிறர்க்கு.
- 73 'அன்போடு இயைந்த வழக்கு' என்ப; 'ஆர்-உயிர்க்கு
என்போடு இயைந்த தொடர்பு'.
- 74 அன்பு-ஈனும் ஆர்வம் உடைமை; அது-ஈனும்,
'நண்பு' என்னும் நாடாச்-சிறப்பு.
- 75 'அன்புற்று அமர்ந்த வழக்கு' என்ப; 'வையகத்து
இன்புற்றார் எய்தும் சிறப்பு'.
- 76 'அறத்திற்கே அன்பு சார்பு' என்ப, அறியார்;
மறத்திற்கும் அஃதே துணை.
- 77 அன்பு-இலதனை வெயில் போலக் காயுமே!
அன்பு-இலதனை அறம்.
- 78 அன்பு, அகத்து-இல்லா உயிர்-வாழ்க்கை; வன்பாற்கண்
வற்றல், மரம்-தளிர்ந்தற்று.
- 79 புறத்து-உறுப்பு எல்லாம் எவன்-செய்யும்? யாக்கை
அகத்து-உறுப்பு அன்பு-இலவர்க்கு?
- 80 அன்பின் வழியது உயிர்நிலை; அஃது-இலார்க்கு
என்பு தோல்-போர்த்த உடம்பு.

9. விருந்து ஓம்பல்

- 81 இருந்து, ஓம்பி இல்-வாழ்வது-எல்லாம்; விருந்து-ஓம்பி, வேளாண்மை செய்தற்-பொருட்டு.
- 82 விருந்து புறத்ததாத் தான்-உண்டல், சாவா-மருந்து-எனினும், வேண்டற்பாற்று அன்று.
- 83 வரு-விருந்து வைகலும், ஓம்புவான் வாழ்க்கை; பருவந்து பாழ்படுதல் இன்று.
- 84 அகன்-அமர்ந்து செய்யாள் உறையும்; முகன்-அமர்ந்து நல்-விருந்து ஓம்புவான் இல்.
- 85 வித்தும் இடல்வேண்டும் கொல்லோ? விருந்து-ஓம்பி, மிச்சில் மிசைவான் புலம்.
- 86 செல்-விருந்து ஓம்பி, வரு-விருந்து பார்த்திருப்பான்; நல்-விருந்து, வானத்தவர்க்கு.
- 87 இனைத்-துணைத்து என்பது-ஒன்று-இல்லை; விருந்தின் துணைத்-துணை, வேள்விப் பயன்.
- 88 'பரிந்து-ஓம்பி, பற்று அற்றேம்' என்பர்; விருந்து-ஓம்பி வேள்வி தலைப்படாதார்.
- 89 உடைமையுள் இன்மை; விருந்து-ஓம்பல் ஓம்பா-மடமை; மடவார்கண் உண்டு.
- 90 மோப்பக் குழையும் அனிச்சம்; முகம்-திரிந்து நோக்கக் குழையும் விருந்து.

10. இனியவை கூறல்

- 91 இன்-சொல்; ஆல்-ஈரம்-அளைஇ, படிறு-இல-ஆம்
செம்பொருள் கண்டார் வாய்ச்-சொல்.
- 92 அகன்-அமர்ந்து ஈதலின் நன்றே; முகன்-அமர்ந்து
இன்சொலன் ஆகப் பெறின்.
- 93 முகத்தான்-அமர்ந்து, இனிது-நோக்கி, அகத்தான் ஆம்
இன்-சொலினதே; அறம்.
- 94 துன்புறாஉம் துவ்வாமை இல்லாகும்; யார்மாட்டும்
இன்புறாஉம் இன்-சொலவர்க்கு.
- 95 பணிவு-உடையன், இன்சொலன் ஆதல்; ஒருவற்கு-
அணி; அல்ல, மற்றுப் பிற.
- 96 அல்லவை தேய, அறம் பெருகும்; நல்லவை-
நாடி, இனிய சொலின்.
- 97 நயன்-ஈன்று நன்றி-பயக்கும்-பயன்; ஈன்று-
பண்பின் தலைப்பிரியாச் சொல்.
- 98 சிறுமையுள் நீங்கிய இன்சொல்; மறுமையும்,
இம்மையும் இன்பம்-தரும்.
- 99 இன்-சொல் இனிது-ஈன்றல்-காண்பான்; எவன்கொலோ,
வன்-சொல் வழங்குவது?
- 100 இனிய உளவாக இன்னாத கூறல்;
கனி இருப்ப, காய் கவர்ந்தற்று.

11. செய்ந்நன்றி அறிதல்

- 101 செய்யாமல் செய்த உதவிக்கு; வையகமும், வானகமும் ஆற்றல்-அரிது.
- 102 காலத்தினால் செய்த நன்றி, சிறிது-எனினும்; ஞாலத்தின் மாணப்-பெரிது.
- 103 பயன்-தூக்கார் செய்த உதவி, நயன்-தூக்கின்; நன்மை, கடலின்-பெரிது.
- 104 தினைத்-துணை நன்றி செயினும், பனைத்-துணையாக் கொள்வர்; பயன் தெரிவார்.
- 105 உதவி வரைத்து-அன்று, உதவி; உதவி, செய்ப்பட்டார் சால்பின் வரைத்து.
- 106 மறவற்க, மாசு-அற்றார் கேண்மை! துறவற்க, துன்பத்துள் துப்பு-ஆயார் நட்பு!
- 107 எழுமை எழு-பிறப்பும் உள்ளூவர்; தம்-கண் விழுமம் துடைத்தவர் நட்பு.
- 108 நன்றி மறப்பது நன்று-அன்று; நன்று-அல்லது அன்றே மறப்பது நன்று.
- 109 கொன்றன்ன இன்னா-செயினும்; அவர்-செய்த-ஒன்றும், நன்று உள்ள, கெடும்.
- 110 எந்-நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வு-உண்டாம்; உய்வு-இல்லை, செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு.

12. நடுவு நிலைமை

- 111 தகுதி-என-ஒன்றும் நன்றே; பகுதியான்
பாற்பட்டு ஒழுகப்-பெறின்.
- 112 செப்பம் உடையவன் ஆக்கம், சிதைவு-இன்றி;
எச்சத்திற்கு ஏமாப்பு-உடைத்து.
- 113 நன்றே தரினும், நடுவு-இகந்து ஆம் ஆக்கத்தை;
அன்றே ஒழிய-விடல்!
- 114 தக்கார், தகவு-இலர் என்பது; அவர்-அவர்
எச்சத்தால் காணப்-படும்.
- 115 கேடும், பெருக்கமும் இல்-அல்ல; நெஞ்சத்துக்
கோடாமை சான்றோர்க்கு-அணி.
- 116 'கெடுவல்-யான்' என்பது அறிக; தன்-நெஞ்சம்
நடுவு-ஓர்இ, அல்ல செயின்.
- 117 கெடுவாக வையாது உலகம்; நடுவாக
நன்றிக்கண் தங்கியான் தாழ்வு.
- 118 சமன்-செய்து, சீர்-தூக்கும் கோல்-போல் அமைந்து-ஒருபால்
கோடாமை; சான்றோர்க்கு அணி.
- 119 சொற்-கோட்டம் இல்லது, செப்பம் ஒருதலையா;
உட்-கோட்டம் இன்மை பெறின்.
- 120 வாணிகம் செய்வார்க்கு வாணிகம்; பேணிப்-
பிறவும் தமபோல் செயின்.

13. அடக்கம் உடைமை

- 121 அடக்கம், அமரருள் உய்க்கும்; அடங்காமை,
ஆர்-இருள் உய்த்து-விடும்.
- 122 காக்க-பொருளா, அடக்கத்தை; ஆக்கம்
அதனின் ஊங்கு-இல்லை, உயிர்க்கு!
- 123 செறிவு-அறிந்து சீர்மை பயக்கும்; அறிவு-அறிந்து
ஆற்றின் அடங்கப்-பெறின்.
- 124 நிலையின் திரியாது அடங்கியான் தோற்றம்;
மலையினும் மாணப்-பொரிது.
- 125 எல்லார்க்கும் நன்று-ஆம், பணிதல்; அவருள்ளும்
செல்வர்க்கே செல்வம் தகைத்து.
- 126 ஒருமையுள், ஆமை-போல், ஐந்து-அடக்கல் ஆற்றின்;
எழுமையும், ஏமாப்பு-உடைத்து.
- 127 யா-காவார் ஆயினும், நா-காக்க; காவாக்கால்,
சோகாப்பர், சொல்-இழுக்குப்-பட்டு.
- 128 ஒன்றானும் தீச்சொற் பொருட்-பயன் உண்டாயின்;
நன்று-ஆகாது-ஆகிவிடும்.
- 129 தீயினால் சுட்ட-புண், உள்-ஆறும்; ஆறாதே
நாவினால் சுட்ட, வடு.
- 130 கதம்-காத்து, கற்று, அடங்கல்-ஆற்றுவான் செவ்வி;
அறம்-பார்க்கும் ஆற்றின் நுழைந்து.

14. ஒழுக்கம் உடைமை

- 131 ஒழுக்கம் விழுப்பம் தரலான்; ஒழுக்கம் உயிரினும் ஒம்பப்-படும்.
- 132 பரிந்து ஒம்பிக்-காக்க, ஒழுக்கம்; தெரிந்து-ஒம்பித் தேரினும், அஃதே துணை!
- 133 ஒழுக்கம் உடைமை குடிமை; இழுக்கம் இழிந்த பிறப்பாய் விடும்.
- 134 மறப்பினும், ஒத்துக்-கொளல் ஆகும்; பார்ப்பான் பிறப்பு-ஒழுக்கம் குன்றக்-கெடும்.
- 135 அழுக்காறு உடையான்கண், ஆக்கம்-போன்று இல்லை; ஒழுக்கம் இலான்கண் உயர்வு.
- 136 ஒழுக்கத்தின் ஒல்கார் உரவோர்; இழுக்கத்தின் ஏதம் படுபாக்கு அறிந்து.
- 137 ஒழுக்கத்தின் எய்துவர், மேன்மை; இழுக்கத்தின் எய்துவர், எய்தாப்-பழி.
- 138 நன்றிக்கு வித்து-ஆகும், நல்-ஒழுக்கம்; தீ-ஒழுக்கம், என்றும் இடும்பை தரும்.
- 139 ஒழுக்கம் உடையவர்க்கு ஒல்லாவே; தீய வழக்கியும், வாயால் சொல்லல்.
- 140 உலகத்தோடு ஒட்ட ஒழுகல், பல-கற்றும், கல்லார் அறிவிலாதார்.

15. பிறன் இல் விழையாமை

- 141 பிறன்-பொருளாள் பெட்டு-ஒழுக்கும் பேதைமை; ஞாலத்து அறம், பொருள் கண்டார்கண் இல்.
- 142 அறன்கடை நின்றாருள் எல்லாம், பிறன்கடை நின்றாரின், பேதையார் இல்.
- 143 விளிந்தாரின் வேறு-அல்லர், மன்ற; தெளிந்தார்-இல் தீமை புரிந்து-ஒழுக்குவார்.
- 144 எனைத்-துணையர் ஆயினும் என்னாம்? தினைத்-துணையும் தேரான், பிறன்-இல் புகல்?
- 145 'எளிது' என இல்-இறப்பான், எய்தும்; எஞ்-ஞான்றும் விளியாது நிற்கும் பழி.
- 146 பகை, பாவம், அச்சம், பழி என-நான்கும் இகவா-ஆம்; இல் இறப்பான்கண்.
- 147 அறன்-இயலான் இல்வாழ்வான் என்பான்; பிறன்-இயலாள் பெண்மை நயவாதவன்.
- 148 பிறன்-மனை நோக்காத பேர்-ஆண்மை, சான்றோர்க்கு அறன் ஒன்றோ? ஆன்ற ஒழுக்கு.
- 149 'நலக்கு உரியார் யார்?' எனின், நாம-நீர்-வைப்பில் பிறற்கு-உரியாள் தோள் தோயாதார்.
- 150 அறன்-வரையான், அல்ல செயினும், பிறன்-வரையாள் பெண்மை நயவாமை நன்று.

16. பொறை உடைமை

- 151 அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம்-போல, தம்மை
இகழ்வார்ப் பொறுத்தல் தலை.
- 152 பொறுத்தல், இறப்பினை என்றும்; அதனை
மறத்தல், அதனினும் நன்று.
- 153 இன்மையுள் இன்மை விருந்து-ஓரால்; வன்மையுள்
வன்மை மடவார்ப்-பொறை.
- 154 நிறை-உடைமை நீங்காமை வேண்டின்; பொறை-உடைமை,
போற்றி ஒழுகப்-படும்.
- 155 ஒறுத்தாரை, ஒன்றாக வையாரே; வைப்பர்
பொறுத்தாரைப், பொன்போல் பொதிந்து.
- 156 ஒறுத்தார்க்கு, ஒரு-நாளை இன்பம்; பொறுத்தார்க்குப்,
பொன்றும் துணையும் புகழ்.
- 157 திறன்-அல்ல தன்-பிறர் செய்யினும்; நோ-நொந்து,
அறன்-அல்ல செய்யாமை நன்று.
- 158 மிகுதியான் மிக்கவை செய்தாரை; தாம்-தம்
தகுதியான், வென்று-விடல்!
- 159 துறந்தாரின் தூய்மை உடையர்; இறந்தார்வாய்
இன்னாச்-சொல் நோற்கிற்-பவர்.
- 160 உண்ணாது நோற்பார் பெரியர்; பிறர்-சொல்லும்
இன்னாச்-சொல் நோற்பாரின் பின்.

17. அழுக்காறாமை

- 161 ஒழுக்கு ஆறாக் கொள்க; ஒருவன்-தன் நெஞ்சத்து அழுக்காறு இலாத இயல்பு.
- 162 விழுப்-பேற்றின் அஃது-ஒப்பது இல்லை; யார்-மாட்டும் அழுக்காற்றின் அன்மை பெறின்.
- 163 அறன், ஆக்கம் வேண்டாதான் என்பான்; பிறன்-ஆக்கம் பேணாது அழுக்கறுப்பான்.
- 164 அழுக்காற்றின் அல்லவை செய்யார்; இழுக்கு-ஆற்றின் ஏதம் படுபாக்கு அறிந்து.
- 165 அழுக்காறு உடையார்க்கு அது-சாலும்; ஒன்னார் வழக்கியும் கேடு-ஈன்பது.
- 166 கொடுப்பது அழுக்கறுப்பான் சுற்றம்; உடுப்பதுஉம், உண்பதுஉம் இன்றிக்-கெடும்.
- 167 அவ்வித்து அழுக்காறு உடையானைச் செய்யவள் தவ்வையைக் காட்டி விடும்.
- 168 அழுக்காறு என ஒரு-பாவி; திருச்-செற்று, தீயுழி உய்த்து-விடும்.
- 169 அவ்விய நெஞ்சத்தான், ஆக்கமும்; செவ்வியான், கேடும்; நினைக்கப்-படும்.
- 170 அழுக்கற்று அகன்றாரும் இல்லை; அஃது-இல்லார் பெருக்கத்தின் தீர்ந்தாரும் இல்.

18. வெஃகாமை

- 171 நடுவு-இன்றி நன்-பொருள் வெஃகின்; குடி-பொன்றி,
குற்றமும் ஆங்கே தரும்.
- 172 படு-பயன் வெஃகி, பழிப்படுவ செய்யார்;
நடுவு-அன்மை நாணுபவர்.
- 173 சிற்றின்பம் வெஃகி, அறன்-அல்ல செய்யாரே;
மற்று-இன்பம் வேண்டு-பவர்.
- 174 'இலம்' என்று வெஃகுதல் செய்யார்; புலம்-வென்ற
புன்மை-இல் காட்சி-யவர்.
- 175 அஃகி அகன்ற அறிவு, என்-ஆம்; யார்மாட்டும்
வெஃகி, வெறிய செயின்?
- 176 அருள்-வெஃகி, ஆற்றின்கண் நின்றான்; பொருள்-வெஃகிப்
பொல்லாத சூழ, கெடும்.
- 177 வேண்டற்க, வெஃகி-ஆம் ஆக்கம்; விளைவயின்
மாண்டற்கு அரிது-ஆம் பயன்!
- 178 'அஃகாமை செல்வத்திற்கு யாது?' எனின்; வெஃகாமை-
வேண்டும் பிறன் கைப்-பொருள்.
- 179 அறன்-அறிந்து வெஃகா அறிவு-உடையார்ச் சேரும்;
திறன்-அறிந்து ஆங்கே திரு.
- 180 இறல்-ஈனும், எண்ணாது வெஃகின்; விறல்-ஈனும்,
வேண்டாமை என்னும் செருக்கு.

19. புறம் கூறாமை

- 181 அறம்-கூறான், அல்ல செயினும்; ஒருவன் புறம்-கூறான் என்றல் இனிது.
- 182 அறன்-அழீஇ அல்லவை செய்தலின் தீதே; புறன்-அழீஇப் பொய்த்து நகை.
- 183 புறம்-கூறி, பொய்த்து, உயிர்-வாழ்தலின்; சாதல், அறம்-கூறும் ஆக்கம் தரும்.
- 184 கண்-நின்று, கண்-அறச் சொல்லினும்; சொல்லற்க, முன்-இன்று பின்-நோக்காச் சொல்.
- 185 அறம்-சொல்லும் நெஞ்சத்தான் அன்மை; புறம்-சொல்லும் புன்மையால் காணப்-படும்.
- 186 பிறன்-பழி கூறுவான்; தன்-பழியுள்ளும் திறன்-தெரிந்து கூறப்-படும்.
- 187 பகச்-சொல்லிக் கேளிர்ப் பிரிப்பர்; நகச்-சொல்லி, நட்பு-ஆடல் தேற்றா-தவர்.
- 188 துன்னியார் குற்றமும் தூற்றும் மரபினார்; என்னைகொல், ஏதிலார்-மாட்டு?
- 189 அறன்-நோக்கி ஆற்றும்-கொல் வையம்; புறன்-நோக்கிப் புன்-சொல் உரைப்பான் பொறை.
- 190 ஏதிலார் குற்றம்-போல் தம்-குற்றம் காண்கிற்பின்; தீது-உண்டோ, மன்னும் உயிரக்கு?

20. பயன் இல சொல்லாமை

- 191 பல்லார் முனியப் பயன்-இல சொல்லுவான்
எல்லாரும் எள்ளப்-படும்.
- 192 பயன்-இல பல்லார்முன் சொல்லல்; நயன்-இல
நட்டார்கண் செய்தலின், தீது.
- 193 நயன்-இலன் என்பது சொல்லும்; பயன்-இல
பாரித்து உரைக்கும் உரை.
- 194 நயன்-சாரா நன்மையின் நீக்கும்; பயன்-சாராப்
பண்பு-இல்-சொல் பல்லார்-அகத்து.
- 195 சீர்மை, சிறப்பொடு நீங்கும்; பயன்-இல,
நீர்மை-உடையார் சொலின்.
- 196 பயன்-இல்-சொல் பாராட்டுவானை மகன்-எனல்!
மக்கட்-பதடி எனல்!
- 197 நயன்-இல சொல்லினும், சொல்லுக! சான்றோர்
பயன்-இல, சொல்லாமை-நன்று.
- 198 அரும்-பயன் ஆயும் அறிவினார், சொல்லார்;
பெரும்-பயன் இல்லாத சொல்.
- 199 பொருள்-தீர்ந்த பொச்சாந்தும் சொல்லார்; மருள்-தீர்ந்த
மாசு-அறு காட்சி-யவர்.
- 200 சொல்லுக, சொல்லில் பயன்-உடைய! சொல்லற்க,
சொல்லில் பயன்-இலாச் சொல்!

21. தீவினை அச்சம்

- 201 தீவினையார் அஞ்சார்; விழுமியார் அஞ்சுவர்;
தீவினை என்னும் செருக்கு.
- 202 தீயவை தீய பயத்தலான்; தீயவை,
தீயினும் அஞ்சப்-படும்.
- 203 அறிவினுள் எல்லாம் தலை-என்ப; தீய,
செறுவார்க்கும் செய்யா விடல்.
- 204 மறந்தும், பிறன்-கேடு சூழற்க! சூழின்,
அறம்-சூழும், சூழ்ந்தவன் கேடு.
- 205 'இலன்'-என்று தீயவை செய்யற்க! செய்யின்,
இலன்-ஆகும், மற்றும் பெயர்த்து.
- 206 தீப்-பால தான் பிறர்கண் செய்யற்க; நோய்ப்-பால
தன்னை அடல் வேண்டாதான்!
- 207 எனைப்-பகை உற்றாரும் உய்வர்; வினைப்-பகை
வீயாது, பின்-சென்று, அடும்.
- 208 தீயவை செய்தார் கெடுதல்; நிழல்-தன்னை
வீயாது அடி-உறைந்தற்று.
- 209 தன்னைத்-தான் காதலன் ஆயின்; எனைத்து-ஒன்றும்
துன்னற்க, தீவினைப்-பால்!
- 210 அருங்-கேடன் என்பது அறிக; மருங்கு-ஓடித்
தீவினை செய்யான் எனின்?

22. ஒப்புரவு அறிதல்

- 211 கைம்மாறு வேண்டா கடப்பாடு; மாரிமாட்டு
என்-ஆற்றும் கொல்லோ, உலகு?
- 212 தாள்-ஆற்றித் தந்த-பொருள்-எல்லாம்; தக்கார்க்கு,
வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு.
- 213 புத்தேள் உலகத்தும், ஈண்டும், பெறல்- அரிதே;
ஒப்புரவின் நல்ல பிற.
- 214 ஒத்தது-அறிவான் உயிர்-வாழ்வான்; மற்றையான்,
செத்தாருள் வைக்கப்-படும்.
- 215 ஊருணி நீர் நிறைந்தற்றே; உலகு-அவாம்
பேர்-அறிவாளன் திரு.
- 216 பயன்-மரம் உள்ளூர்ப் பழுத்தற்றால்; செல்வம்
நயன்-உடையான்கண் படின.
- 217 மருந்து-ஆகித் தப்பா மரத்தற்றால்; செல்வம்
பெருந்தகையான்கண் படின.
- 218 இடன்-இல் பருவத்தும், ஒப்புரவிற்கு ஒல்கார்;
கடன்-அறி காட்சி-யவர்.
- 219 நயன்-உடையான் நல்கூர்ந்தான் ஆதல்-செயும்; நீர்-
செய்யாது அமைகலா ஆறு.
- 220 'ஒப்புரவினால் வரும், கேடு' எனின்; அஃது-ஒருவன்
விற்றுக்-கோள் தக்கது உடைத்து.

23. ஈகை

- 221 வறியார்க்கு-ஒன்று ஈவதே ஈகை; மற்று-எல்லாம் குறியெதிர்ப்பை நீரது உடைத்து.
- 222 'நல்லாறு' எனினும், கொளல் தீது; 'மேல் உலகம் இல்' எனினும், ஈதலே நன்று.
- 223 'இலன்'-என்னும் எவ்வம் உரையாமை; ஈதல், குலன் உடையான்கண்ணே உள.
- 224 இன்னாது, இரக்கப்படுதல்; இரந்தவர் இன்-முகம் காணும் அளவு.
- 225 ஆற்றுவார் ஆற்றல் பசி-ஆற்றல்; அப்-பசியை மாற்றுவார் ஆற்றலின் பின்.
- 226 அற்றார் அழி-பசி தீர்த்தல்! அஃது-ஒருவன் பெற்றான் பொருள் வைப்பு-உழி.
- 227 பாத்து-ஊண் மரீஇ-யவனைப்; பசி-என்னும் தீப்பிணி, தீண்டல் அரிது.
- 228 ஈத்து, உவக்கும் இன்பம் அறியார்கொல்? தாம்-உடைமை, வைத்து-இழக்கும் வன்-கணவர்?
- 229 இரத்தலின் இன்னாது மன்ற; நிரப்பிய தாமே தமிழர் உணல்.
- 230 சாதலின் இன்னாதது இல்லை; இனிது, அதூஉம் ஈதல் இயையாக்-கடை.

24. புகழ்

- 231 ஈதல்! இசைபட வாழ்தல்! அது-அல்லது
ஊதியம் இல்லை, உயிர்க்கு.
- 232 உரைப்பார் உரைப்பவை எல்லாம்; இரப்பார்க்கு, ஒன்று-
ஈவார்-மேல் நிற்கும் புகழ்.
- 233 ஒன்றா உலகத்து உயர்ந்த புகழ் அல்லால்,
பொன்றாது நிற்பது ஒன்று இல்.
- 234 நில-வரை நீள்-புகழ் ஆற்றின்; புலவரைப்
போற்றாது, புத்தேள் உலகு.
- 235 நத்தம்போல் கேடும், உளதாகும் சாக்காடும்,
வித்தகர்க்கு அல்லால் அரிது.
- 236 தோன்றின், புகழொடு தோன்றுக! அஃது-இலார்
தோன்றலின், தோன்றாமை நன்று.
- 237 புகழ்பட வாழாதார் தம்-நோவார்; தம்மை
இகழ்வாரை நோவது எவன்?
- 238 'வசை' என்ப, வையத்தார்க்கு எல்லாம்; 'இசை' என்னும்
எச்சம் பெறாஅவிடின்.
- 239 வசை-இலா வண்-பயன் குன்றும்; இசை-இலா
யாக்கை பொறுத்த நிலம்.
- 240 வசை-ஒழிய வாழ்வாரே வாழ்வார்; இசை-ஒழிய
வாழ்வாரே வாழா-தவர்.

25. அருள் உடைமை

- 241 அருள்-செல்வம், செல்வத்துள் செல்வம்; பொருள்-செல்வம் பூரியார்கண்ணும் உள.
- 242 நல்-ஆற்றான் நாடி அருள்-ஆள்க! பல்-ஆற்றான் தேரினும் அஃதே துணை.
- 243 அருள்-சேர்ந்த நெஞ்சினார்க்கு இல்லை; இருள்-சேர்ந்த இன்னா உலகம் புகல்.
- 244 'மன்-உயிர்-ஓம்பி, அருள்-ஆள்வார்க்கு இல்' என்ப; 'தன்-உயிர் அஞ்சும் வினை'.
- 245 அல்லல், அருள்-ஆள்வார்க்கு இல்லை; வளி-வழங்கும் மல்லல் மா-ஞாலம் கரி.
- 246 'பொருள்-நீங்கிப் பொச்சாந்தார்' என்பர்; அருள்-நீங்கி அல்லவை செய்து-ஒழுகுவார்.
- 247 அருள்-இல்லார்க்கு, அவ்-உலகம் இல்லை; பொருள்-இல்லார்க்கு, இவ்-உலகம் இல்லாகி-யாங்கு.
- 248 பொருள்-அற்றார், பூப்பர் ஒருகால்; அருள்-அற்றார், அற்றார்; மற்று-ஆதல் அரிது.
- 249 தெருளாதான் மெய்ப்பொருள் கண்டற்றால்; தேரின், அருளாதான் செய்யும் அறம்.
- 250 வலியார்-முன், தன்னை நினைக்க; தான்-தன்னின் மெலியார்-மேல், செல்லும் இடத்து.

26. புலால் மறுத்தல்

- 251 தன்-ஊன் பெருக்கற்குத் தான்-பிறிது ஊன்-உண்பான்
எங்ஙனம் ஆளும் அருள்?
- 252 பொருள்-ஆட்சி போற்றாதார்க்கு இல்லை; அருள்-ஆட்சி
ஆங்கு-இல்லை, ஊன்-தின்பவர்க்கு.
- 253 படை-கொண்டார் நெஞ்சம்-போல், நன்று-ஊக்காது;
ஒன்றன்
உடல்-சுவை, உண்டார் மனம்.
- 254 'அருள்', அல்லது யாது? எனின்; கொல்லாமை, கோறல்;
பொருள்- அல்லது, அவ்-ஊன்-தினல்.
- 255 உண்ணாமை உள்ளது உயிர்நிலை; ஊன்-உண்ண
அண்ணாத்தல் செய்யாது அளறு.
- 256 தினற்-பொருட்டால் கொல்லாது உலகு-எனின்; யாரும்
விலைப்-பொருட்டால் ஊன்-தருவார் இல்.
- 257 உண்ணாமை வேண்டும், புலா அல்; பிறிது-ஒன்றன்
புண்; அது உணர்வார்ப் பெறின்.
- 258 செயிரின் தலைப்-பிரிந்த காட்சியார் உண்ணார்;
உயிரின் தலைப்பிரிந்த ஊன்.
- 259 அவி-சொரிந்து ஆயிரம் வேட்டலின்; ஒன்றன்
உயிர்-செகுத்து உண்ணாமை நன்று.
- 260 கொல்லான், புலாலை மறுத்தானை; கைகூப்பி,
எல்லா உயிரும் தொழும்.

27. தவம்

- 261 உற்ற நோய்-நோன்றல், உயிர்க்கு-உறுகண் செய்யாமை-
அற்றே; தவத்திற்கு உரு.
- 262 தவமும் தவம்-உடையார்க்கு ஆகும்; அவம், அதனை
அஃது-இலார் மேற்-கொள்வது.
- 263 துறந்தார்க்குத் துப்புரவு வேண்டி, மறந்தார்கொல்;
மற்றை-யவர்கள் தவம்!
- 264 ஒன்னார்த் தெறலும், உவந்தாரை ஆக்கலும்;
எண்ணின், தவத்தான் வரும்.
- 265 வேண்டிய வேண்டியாங்கு எய்தலான்; செய்-தவம்
ஈண்டு முயலப்-படும்.
- 266 தவம்-செய்வார், தம்-கருமம் செய்வார்; மற்று- அல்லார்
அவம்-செய்வார், ஆசையுள்-பட்டு.
- 267 சுடச்-சுடரும், பொன்போல் ஒளிவிடும்; துன்பம்
சுடச்சுட, நோற்கிற்-பவர்க்கு.
- 268 தன்-உயிர், தான் அறப்-பெற்றானை; ஏனைய
மன்-உயிர் எல்லாம் தொழும்.
- 269 கூற்றம் குதித்தலும் கைகூடும்; நோற்றலின்
ஆற்றல் தலைப்பட்டவர்க்கு.
- 270 இலர், பலர்-ஆசிய-காரணம்; நோற்பார்
சிலர்; பலர் நோலாதவர்.

28. கூடா ஒழுக்கம்

- 271 வஞ்ச-மனத்தான் படிற்று, ஒழுக்கம்; பூதங்கள்-
ஐந்தும், அகத்தே நகும்.
- 272 வான்-உயர் தோற்றம் எவன்-செய்யும்? தன்-நெஞ்சம்
தான்-அறி குற்றப்-படின்?
- 273 வலி-இல் நிலைமையான், வல்-உருவம் பெற்றம்;
புலியின் தோல்-போர்த்து மேய்ந்தற்று.
- 274 தவம்-மறைந்து, அல்லவை செய்தல்; புதல்-மறைந்து
வேட்டுவன், புள் சிமிழ்த்தற்று.
- 275 'பற்று அற்றேம்' என்பார் படிற்று-ஒழுக்கம்; 'எற்று! எற்று!'
என்று,
ஏதம் பலவும் தரும்.
- 276 நெஞ்சின் துறவார், துறந்தார்-போல் வஞ்சித்து,
வாழ்வாரின் வன்கணார் இல்.
- 277 புறம்-குன்றி கண்டனையரேனும், அகம்-குன்றி
மூக்கில் கரியார் உடைத்து.
- 278 மனத்தது மாசு-ஆக, மாண்டார் நீர்-ஆடி,
மறைந்து-ஒழுகும் மாந்தர் பலர்.
- 279 கணை-கொடிது; யாழ்-கோடு செவ்விது; ஆங்கு-அன்ன
வினைபடு பாலால் கொளல்.
- 280 மழித்தலும், நீட்டலும் வேண்டா; உலகம்
பழித்தது ஒழித்து-விடின.

29. கள்ளாமை

- 281 எள்ளாமை வேண்டுவான் என்பான்; எனைத்து-ஒன்றும்
கள்ளாமை காக்க, தன்-நெஞ்சு!
- 282 உள்ளத்தால் உள்ளலும் தீதே; 'பிறன்-பொருளைக்
கள்ளத்தால் கள்வேம்' எனல்!
- 283 களவினால் ஆசிய ஆக்கம்; அளவு-இறந்து,
ஆவது போல, கெடும்.
- 284 களவின்கண், கன்றிய காதல்; விளைவின்கண்,
வீயா விழுமம் தரும்.
- 285 அருள்-கருதி அன்புடையர் ஆதல்; பொருள்-கருதிப்
பொச்சாப்புப் பார்ப்பார்-கண் இல்.
- 286 அளவின்கண் நின்று ஒழுகல்-ஆற்றார்; களவின்கண்,
கன்றிய காதலவர்.
- 287 களவு-என்னும், கார்-அறிவு ஆண்மை; அளவு-என்னும்,
ஆற்றல் புரிந்தார்-கண் இல்.
- 288 அளவு-அறிந்தார் நெஞ்சத்து, அறம்-போல நிற்கும்;
களவு-அறிந்தார் நெஞ்சில், கரவு.
- 289 அளவு-அல்ல செய்து, ஆங்கே வீவர்; களவு-அல்ல
மற்றைய தேற்றாதவர்.
- 290 கள்வார்க்குத் தள்ளும், உயிர்நிலை; கள்ளார்க்குத்
தள்ளாது, புத்தேள் உலகு.

30. வாய்மை

- 291 'வாய்மை எனப்படுவது யாது?' எனின்; யாது-ஒன்றும், தீமை-இலாத சொல்லல்.
- 292 பொய்ம்மையும் வாய்மை இடத்த; புரை-தீர்ந்த நன்மை பயக்கும் எனின்.
- 293 தன்-நெஞ்சு அறிவது பொய்யற்க; பொய்த்த-பின், தன்-நெஞ்சே தன்னைச் சுடும்.
- 294 உள்ளத்தால் பொய்யாது ஒழுகின்; உலகத்தார் உள்ளத்துள் எல்லாம், உளன்.
- 295 மனத்தொடு, வாய்மை மொழியின்; தவத்தொடு, தானம் செய்வாரின், தலை.
- 296 பொய்யாமை, அன்ன புகழ்-இல்லை; எய்யாமை, எல்லா-அறமும் தரும்.
- 297 பொய்யாமை, பொய்யாமை ஆற்றின்; அறம்-பிற செய்யாமை, செய்யாமை நன்று.
- 298 புறம்-தூய்மை, நீரால் அமையும்; அகம்-தூய்மை, வாய்மையால் காணப்படும்.
- 299 எல்லா-விளக்கும், விளக்கு-அல்ல; சான்றோர்க்குப் பொய்யா-விளக்கே, விளக்கு.
- 300 யாம்-மெய்யாக் கண்டவற்றுள் இல்லை; எனைத்து-ஒன்றும் வாய்மையின் நல்ல பிற.

31. வெகுளாமை

- 301 செல்-இடத்துக் காப்பான் சினம்-காப்பான்; அல்-இடத்து, காக்கின்-என்? காவாக்கால்-என்?
- 302 செல்லா இடத்துச் சினம், தீது; செல்-இடத்தும், இல், அதனின் தீய பிற.
- 303 மறத்தல், வெகுளியை யார்மாட்டும்; தீய-பிறத்தல், அதனான் வரும்.
- 304 நகையும், உவகையும் கொல்லும் சினத்தின் பகையும் உளவோ, பிற?
- 305 தன்னைத்-தான் காக்கின், சினம்-காக்க! காவாக்கால், தன்னையே கொல்லும், சினம்.
- 306 சினம்-என்னும் சேர்ந்தாரைக்-கொல்லி; இனம்-என்னும் ஏமப் புணையைச் சுடும்.
- 307 சினத்தைப் பொருள்-என்று கொண்டவன் கேடு; நிலத்து-அறைந்தான் கை-பிழையாதற்று.
- 308 இணர்-எரி தோய்வன்ன இன்னா-செயினும்; புணரின் வெகுளாமை நன்று.
- 309 உள்ளிய(து) எல்லாம் உடன்-எய்தும்; உள்ளத்தால் உள்ளான், வெகுளி எனின்.
- 310 இறந்தார் இறந்தார் அனையர்; சினத்தைத் துறந்தார் துறந்தார் துணை.

32. இன்னா செய்யாமை

- 311 சிறப்பு-ஈனும் செல்வம் பெறினும்; பிறர்க்கு இன்னா-
செய்யாமை, மாசு-அற்றார் கோள்.
- 312 கறுத்து இன்னா-செய்த அக்கண்ணும்; மறுத்து இன்னா-
செய்யாமை, மாசு-அற்றார் கோள்.
- 313 செய்யாமல், செற்றார்க்கும் இன்னாத செய்த-பின்;
உய்யா விழுமம் தரும்.
- 314 இன்னா செய்தாரை ஒறுத்தல்; அவர்-நாண
நல்-நயம் செய்து விடல்.
- 315 அறிவினான் ஆகுவது உண்டோ; பிறிதின்-நோய்
தம்-நோய்-போல், போற்றாக்கடை?
- 316 இன்னா எனத்-தான் உணர்ந்தவை; துன்னாமை
வேண்டும், பிறன்கண் செயல்.
- 317 எனைத்தானும், எஞ்ஞான்றும், யார்க்கும்; மனத்தான்-ஆம்
மாணா-செய்யாமை தலை.
- 318 தன்-உயிர்க்கு, இன்னாமை தான்-அறிவான்; என்கொலோ
மன்-உயிர்க்கு, இன்னா செயல்?
- 319 பிறர்க்கு-இன்னா, முற்பகல் செய்யின்; தமக்கு-இன்னா,
பிற்பகல் தாமே-வரும்.
- 320 நோய்-எல்லாம், நோய்-செய்தார் மேலவாம்; நோய்-செய்யார்,
நோய்-இன்மை வேண்டுபவர்.

33. கொல்லாமை

- 321 'அற-வினை யாது?' எனின், கொல்லாமை; கோறல், பிற-வினை எல்லாம் தரும்.
- 322 பகுத்து-உண்டு, பல்-உயிர் ஓம்புதல்; நூலோர் தொகுத்தவற்றுள் எல்லாம் தலை.
- 323 ஒன்றாக நல்லது கொல்லாமை; மற்று, அதன்-பின்சாரப் பொய்யாமை நன்று.
- 324 'நல்லாறு எனப்படுவது யாது?' எனின்; யாது-ஒன்றும் கொல்லாமை சூழும் நெறி.
- 325 நிலை-அஞ்சி, நீத்தாருள் எல்லாம்; கொலை-அஞ்சிக் கொல்லாமை சூழ்வான் தலை.
- 326 கொல்லாமை, மேற்கொண்டு ஒழுகுவான்; வாழ்நாள்மேல் செல்லாது, உயிர்-உண்ணும் கூற்று.
- 327 தன்-உயிர் நீப்பினும், செய்யற்க; தான், பிறிது இன் உயிர்-நீக்கும் வினை.
- 328 நன்று-ஆகும் ஆக்கம் பெரிது-எனினும்; சான்றோர்க்குக் கொன்று-ஆகும் ஆக்கம், கடை.
- 329 கொலை-வினையர் ஆகிய மாக்கள் புலை-வினையர், புன்மை தெரிவார் அகத்து.
- 330 'உயிர்-உடம்பின் நீக்கியார்' என்ப; 'செயிர்-உடம்பின் செல்லாத் தீ வாழ்க்கையவர்'.

34. நிலையாமை

- 331 நில்லாதவற்றை நிலையின என்று-உணரும்;
புல்லறிவு-ஆண்மை, கடை.
- 332 கூத்தாட்டு அவைக்-குழாத்து-அற்றே, பெருஞ்-செல்வம்;
போக்கும், அது விளிந்தற்று.
- 333 அற்கா இயல்பிற்றுச் செல்வம்; அது-பெற்றால்,
அற்குப ஆங்கே செயல்.
- 334 நாள்-என, ஒன்று-போல்-காட்டி; உயிர், ஈரும்
வாள்-அது; உணர்வார்ப் பெறின்.
- 335 நாச்-செற்று, விக்குள் மேல்-வாரா-முன்; நல்-வினை
மேற்சென்று செய்யப்படும்.
- 336 'நெருநல் உளன், ஒருவன்; இன்று-இல்லை!' என்னும்
பெருமை-உடைத்து, இவ்-உலகு.
- 337 ஒரு-பொழுதும் வாழ்வது அறியார்; கருதுப
கோடியும் அல்ல பல.
- 338 குடம்பை தனித்து-ஒழியப் புள் பறந்தற்றே;
உடம்பொடு உயிரிடை நட்பு.
- 339 உறங்குவது போலும், சாக்காடு; உறங்கி-
விழிப்பது போலும், பிறப்பு.
- 340 புக்கில் அமைந்தின்று கொல்லோ; உடம்பினுள்
துச்சில் இருந்த உயிர்க்கு!

35. துறவு

- 341 யாதனின், யாதனின்-நீங்கியான்; நோதல்
அதனின், அதனின் இலன்.
- 342 வேண்டின், உண்டாகத் துறக்க; துறந்தபின்,
ஈண்டு இயற்பால பல.
- 343 அடல்-வேண்டும், ஐந்தன் புலத்தை; விடல்-வேண்டும்,
வேண்டிய எல்லாம் ஒருங்கு.
- 344 இயல்பு-ஆகும், நோன்பிற்கு-ஒன்று இன்மை; உடைமை
மயல்-ஆகும், மற்றும் பெயர்த்து.
- 345 மற்றும் தொடர்ப்பாடு எவன்கொல்? பிறப்பு-அறுக்கல்
உற்றார்க்கு உடம்பும் மிகை.
- 346 'யான்', 'எனது', என்னும் செருக்கு-அறுப்பான்; வானோர்க்கு
உயர்ந்த உலகம் புகும்.
- 347 பற்றி-விடாஅ, இடும்பைகள்; பற்றினை,
பற்றி-விடாஅதவர்க்கு.
- 348 தலைப்பட்டார், தீரத் துறந்தார்; மயங்கி
வலைப்பட்டார், மற்றையவர்.
- 349 பற்று அற்ற-கண்ணே பிறப்பு-அறுக்கும்; மற்றும்
நிலையாமை காணப்படும்.
- 350 பற்றுக், பற்று-அற்றான் பற்றினை! அப்-பற்றைப்
பற்றுக், பற்று-விடற்கு!

36. மெய் உணர்தல்

- 351 பொருள்-அல்லவற்றைப் பொருள்-என்று உணரும்;
மருளான்-ஆம், மாணாப் பிறப்பு.
- 352 இருள்-நீங்கி இன்பம் பயக்கும்; மருள்-நீங்கி
மாசு-அறு காட்சியவர்க்கு.
- 353 ஐயத்தின் நீங்கித் தெளிந்தார்க்கு, வையத்தின்,
வானம் நணியது-உடைத்து.
- 354 ஐ-உணர்வு எய்தியக் கண்ணும் பயம்-இன்றே;
மெய்-உணர்வு இல்லாதவர்க்கு.
- 355 எப்-பொருள், எத்-தன்மைத்து ஆயினும்; அப்-பொருள்,
மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு.
- 356 கற்று, ஈண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார்; தலைப்படுவர்,
மற்று ஈண்டு வாரா-நெறி.
- 357 ஓர்த்து, உள்ளம்-உள்ளது உணரின்; ஒரு-தலையாப்
பேர்த்து, உள்ள-வேண்டா பிறப்பு.
- 358 பிறப்பு-என்னும் பேதைமை நீங்க; சிறப்பு-என்னும்
செம்பொருள் காண்பது அறிவு.
- 359 சார்பு-உணர்ந்து, சார்பு கெட ஒழுகின்; மற்று-அழித்துச்
சார்தரா, சார்தரும் நோய்.
- 360 காமம், வெகுளி, மயக்கம்; இவை-மூன்றன்
நாமம் கெட, கெடும் நோய்.

37. அவா அறுத்தல்

- 361 'அவா' என்பு; எல்லா-உயிர்க்கும், எஞ்-ஞான்றும் தவாஅப் பிறப்பு-ஈனும், வித்து'.
- 362 வேண்டுங்கால், வேண்டும் பிறவாமை; மற்று-அது வேண்டாமை வேண்ட, வரும்.
- 363 வேண்டாமை அன்ன விழுச்-செல்வம், ஈண்டு-இல்லை; யாண்டும் அஃது-ஒப்பது இல்.
- 364 தூ-உய்மை என்பது அவா-இன்மை; மற்று-அது வா-அய்மை வேண்ட, வரும்.
- 365 அற்றவர் என்பார் அவா-அற்றார்; மற்றையார் அற்று-ஆக அற்றது இலர்.
- 366 அஞ்சுவது ஓரும் அறனே; ஒருவனை வஞ்சிப்பது ஓரும் அவா.
- 367 அவாவினை, ஆற்ற அறுப்பின்; தவாவினை, தான்வேண்டும் ஆற்றான் வரும்.
- 368 அவா-இல்லார்க்கு இல்லாகும் துன்பம்; அஃது-உண்டேல், தவாஅது மேன்மேல் வரும்.
- 369 இன்பம் இடையறாது, ஈண்டும்; அவா-என்னும் துன்பத்துள் துன்பம் கெடின்.
- 370 ஆரா இயற்கை, அவா-நீப்பின்; அந்-நிலையே பேரா இயற்கை, தரும்.

38. ஊழ்

- 371 ஆகு-ஊழால் தோன்றும், அசைவு-இன்மை; கைப்பொருள் போகு-ஊழால் தோன்றும், மடி.
- 372 பேதைப் படுக்கும், இழவு-ஊழ்; அறிவு-அகற்றும், ஆகல்-ஊழ் உற்றக்-கடை.
- 373 நுண்ணிய நூல்-பல கற்பினும், மற்றும்-தன் உண்மை அறிவே மிகும்.
- 374 இரு வேறு, உலகத்து இயற்கை; திரு வேறு; தெள்ளியர் ஆதலும் வேறு.
- 375 நல்லவை எல்லா-அம் தீய-ஆம்; தீயவும் நல்ல-ஆம்; செல்வம் செயற்கு.
- 376 பரியினும் ஆகாவாம், பால்-அல்ல; உய்த்துச் சொரியினும் போகா, தம.
- 377 வகுத்தான், வகுத்த வகை-அல்லால்; கோடி-தொகுத்தார்க்கும், துய்த்தல் அரிது.
- 378 துறப்பார்மன், துப்புரவு இல்லார்; உறற்பால ஊட்டா கழியும் எனின்.
- 379 நன்று-ஆம், கால் நல்லவாக் காண்பவர்; அன்று-ஆம், கால் அல்லற்படுவது எவன்?
- 380 ஊழின், பெருவலி யா-உள? மற்று-ஒன்று சூழினும், தான் முந்துறும்.

39. இறைமாட்சி

- 381 படை, குடி, கூழ், அமைச்சு, நட்பு, அரண்; ஆறும்-
உடையான், அரசருள் ஏறு.
- 382 அஞ்சாமை, ஈகை, அறிவு, ஊக்கம்; இந்-நான்கும்
எஞ்சாமை, வேந்தற்கு இயல்பு.
- 383 தூங்காமை, கல்வி, துணிவுடைமை; இம்-மூன்றும்
நீங்கா, நிலன்-ஆள்பவற்கு.
- 384 அறன்-இழுக்காது, அல்லவை நீக்கி, மறன்-இழுக்கா
மானம் உடையது; அரசு.
- 385 இயற்றலும், ஈட்டலும், காத்தலும், காத்த-
வகுத்தலும்; வல்லது அரசு.
- 386 காட்சிக்கு எளியன், கடுஞ்சொல்லன் அல்லனேல்;
மீக்கூறும், மன்னன் நிலம்.
- 387 இன்சொலால் ஈத்து, அளிக்க-வல்லாற்குத் தன்சொலால்
தான் கண்டனைத்து, இவ்-உலகு.
- 388 முறை-செய்து காப்பாற்றும் மன்னவன்; 'மக்கட்கு
இறை' என்று வைக்கப்படும்.
- 389 செவி-கைப்பச், சொல்-பொறுக்கும் பண்புடை வேந்தன்
கவிகைக்கீழ்த் தங்கும், உலகு.
- 390 கொடை, அளி, செங்கோல், குடி-ஓம்பல்; நான்கும்
உடையான்-ஆம், வேந்தர்க்கு ஒளி.

40. கல்வி

- 391 கற்க, கசடு-அற, கற்பவை; கற்ற-பின், நிற்க, அதற்குத் தக!
- 392 'எண்' என்ப, ஏனை 'எழுத்து' என்ப; இவ்-இரண்டும் 'கண்' என்ப, வாழும் உயிர்க்கு.
- 393 கண்-உடையர், என்பவர் கற்றோர்; முகத்து-இரண்டு புண்-உடையர், கல்லாதவர்.
- 394 உவப்பத் தலைக்கூடி, உள்ளப் பிரிதல் அனைத்தே; புலவர் தொழில்.
- 395 உடையார்முன் இல்லார்போல் ஏக்கற்றும் கற்றார்; கடையரே, கல்லாதவர்.
- 396 தொடட்டனைத்து ஊறும், மணற்-கேணி; மாந்தர்க்குக் கற்றனைத்து ஊறும், அறிவு.
- 397 யாதானும் நாடு-ஆமால்; ஊர்-ஆமால்; என், ஒருவன் சா(கு)ம்-துணையும் கல்லாதவாறு?
- 398 ஒருமைக்கண், தான் கற்ற-கல்வி; ஒருவற்கு எழுமையும், ஏமாப்பு உடைத்து.
- 399 தாம்-இன்புறுவது, உலகு-இன்புறக்-கண்டு; காமுறுவர், கற்று-அறிந்தார்.
- 400 கேடு-இல் விழுச்செல்வம், கல்வி-ஒருவற்கு; மாடு-அல்ல, மற்றையவை.

41. கல்லாமை

- 401 அரங்கு-இன்றி வட்டு ஆடியற்றே; நிரம்பிய நூல்-இன்றிக் கோட்டி கொளல்.
- 402 கல்லாதான் சொல், காமுறுதல்; முலை-இரண்டும் இல்லாதாள் பெண், காமுற்றற்று.
- 403 கல்லாதவரும் நனி நல்லர்; கற்றார்-முன் சொல்லாது இருக்கப்பெறின்.
- 404 கல்லாதான் ஒட்பம் கழிய நன்று-ஆயினும்; கொள்ளார், அறிவு-உடையார்.
- 405 கல்லா ஒருவன் தகைமை; தலைப்பெய்து சொல்லாட, சோர்வு-படும்.
- 406 உளர்-என்னும் மாத்திரையர் அல்லால்; பயவாக் களர்-அனையர் கல்லாதவர்.
- 407 நுண்-மாண், நுழை-புலம் இல்லான், எழில்-நலம்; மண்-மாண், புனை பாவை-அற்று.
- 408 நல்லார்கண், பட்ட வறுமையின்; இன்னாதே, கல்லார்கண், பட்ட திரு.
- 409 மேற்பிறந்தார் ஆயினும் கல்லாதார், கீழ்ப்பிறந்தும் கற்றார் அனைத்து-இலர் பாடு.
- 410 விலங்கொடு மக்கள் அனையர்; இலங்கு-நூல் கற்றாரொடு ஏனையவர்.

42. கேள்வி

- 411 செல்வத்துள் செல்வம் செவிச்செல்வம்; அச்-செல்வம் செல்வத்துள் எல்லாம் தலை.
- 412 செவிக்கு உணவு-இல்லாத போழ்து, சிறிது, வயிற்றுக்கும் ஈயப்படும்.
- 413 செவி-உணவின், கேள்வி-உடையார்; அவி-உணவின் ஆன்றாரொடு ஒப்பர், நிலத்து.
- 414 கற்றிலன் ஆயினும், கேட்க; அஃது-ஒருவற்கு ஒற்கத்தின் ஊற்று-ஆம் துணை.
- 415 இழுக்கல் உடை-உழி ஊற்றுக்கோல் அற்றே; ஒழுக்கம்-உடையார் வாய்ச்-சொல்.
- 416 எனைத்தானும் நல்லவை கேட்க! அனைத்தானும் ஆன்ற பெருமை தரும்.
- 417 பிழைத்து-உணர்ந்தும், பேதைமை சொல்லார்; இழைத்து-உணர்ந்து, ஈண்டிய கேள்வியவர்.
- 418 கேட்பினும், கேளாத் தகையவே; கேள்வியால், தோட்கப்-படாத-செவி.
- 419 நுணங்கிய கேள்வியர்-அல்லார்; வணங்கிய வாயினர், ஆதல் அரிது.
- 420 செவியின் சுவை-உணரா, வாய்-உணர்வின் மாக்கள்; அவியினும் வாழினும் என்.

43. அறிவுடைமை

- 421 அறிவு, அற்றம் காக்கும் கருவி; செறுவார்க்கும்,
உள்-அழிக்கல் ஆகா அரண்.
- 422 சென்ற இடத்தால் செலவிடா, தீது-ஓர்இ;
நன்றின்-பால் உய்ப்பது-அறிவு.
- 423 எப்பொருள், யார்-யார்-வாய்க் கேட்பினும்; அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள், காண்பது; அறிவு.
- 424 எண்-பொருளவாகச் செலச்சொல்லி, தான்-பிறர்வாய்
நுண்-பொருள் காண்பது; அறிவு.
- 425 உலகம் தழீஇயது ஒட்பம்; மலர்தலும்,
கூம்பலும் இல்லது; அறிவு.
- 426 எவ்வது, உறைவது உலகம்; உலகத்தொடு
அவ்வது, உறைவது; அறிவு.
- 427 அறிவு-உடையார் ஆவது-அறிவார்; அறிவு-இலார்
அஃது-அறி கல்லாதவர்.
- 428 அஞ்சுவது, அஞ்சாமை பேதைமை; அஞ்சுவது
அஞ்சல், அறிவார் தொழில்.
- 429 எதிரதாக் காக்கும் அறிவினார்க்கு இல்லை;
அதிர வருவதோர் நோய்.
- 430 அறிவு-உடையார் எல்லாம் உடையார்; அறிவு-இலார்
என்-உடையரேனும் இலர்.

44. குற்றம் கடிதல்

- 431 செருக்கும், சினமும், சிறுமையும் இல்லார்;
பெருக்கம், பெருமித நீர்த்து.
- 432 இவறலும், மாண்பு-இறந்த மானமும், மாணா-
உவகையும் ஏதம்; இறைக்கு.
- 433 தினைத்-துணையாம் குற்றம் வரினும்; பனைத்-துணையாக்
கொள்வர், பழி நாணுவார்.
- 434 குற்றமே காக்க, பொருளாக குற்றமே;
அற்றம் தருஉம் பகை.
- 435 வரும்-முன்னர்க் காவாதான், வாழ்க்கை; எரி-முன்னர்
வைத்தூறு போல, கெடும்.
- 436 தன்-குற்றம் நீக்கி, பிறர்-குற்றம் காண்கிற்பின்;
என்-குற்றம்-ஆகும் இறைக்கு?
- 437 செயற்பால செய்யாது, இவறியான் செல்வம்;
உயற்பாலது அன்றிக் கெடும்.
- 438 பற்று-உள்ளம், என்னும் இவறன்மை; எற்றுள்ளும்
எண்ணப்படுவது, ஒன்று அன்று.
- 439 வியவற்க, எஞ்ஞான்றும் தன்னை! நயவற்க,
நன்றி பயவா வினை!
- 440 காதல, காதல்-அறியாமை உய்க்கிற்பின்;
ஏதில, ஏதிலார் நூல்.

45. பெரியாரைத் துணைக்கோடல்

- 441 அறன்-அறிந்து, மூத்த அறிவு-உடையார், கேண்மை; திறன்-அறிந்து, தேர்ந்து, கொளல்.
- 442 உற்ற-நோய் நீக்கி, உறாஅமை முன்-காக்கும்; பெற்றியார்ப் பேணிக் கொளல்.
- 443 அரியவற்றுள் எல்லாம் அரிதே; பெரியாரைப் பேணித் தமராக் கொளல்.
- 444 தம்மின் பெரியார், தமரா ஒழுகுதல்; வன்மையுள் எல்லாம், தலை.
- 445 சூழ்வார் கண்-ஆக ஒழுகலான்; மன்னவன் சூழ்வாரைச் சூழ்ந்து கொளல்.
- 446 தக்கார் இனத்தனாய், தான்-ஒழுக வல்லானை; செற்றார், செயக்கிடந்தது இல்.
- 447 இடிக்கும் துணையாரை ஆள்வாரை, யாரே, கெடுக்கும் தகைமையவர்?
- 448 இடிப்பாரை இல்லாத, ஏமரா மன்னன்; கெடுப்பார் இலானும், கெடும்.
- 449 முதல்-இலார்க்கு ஊதியம் இல்லை; மதலை-ஆம் சார்பு-இலார்க்கு இல்லை, நிலை.
- 450 பல்லார் பகை-கொளலின், பத்து-அடுத்த தீமைத்தே; நல்லார் தொடர், கைவிடல்.

46. சிற்றினம் சேராமை

- 451 சிற்றினம் அஞ்சும், பெருமை; சிறுமை-தான்
சுற்றமாச் சூழ்ந்துவிடும்.
- 452 நிலத்து-இயல்பான் நீர் திரிந்து, அற்று-ஆகும்; மாந்தர்க்கு
'இனத்து' இயல்பது ஆகும்; அறிவு.
- 453 மனத்தான்-ஆம், மாந்தர்க்கு-உணர்ச்சி; இனத்தான்-ஆம்,
'இன்னான்' எனப்படும் சொல்.
- 454 மனத்து-உளது-போலக் காட்டி; ஒருவற்கு
இனத்து-உளது-ஆகும்; அறிவு.
- 455 மனம்-தூய்மை, செய்-வினை தூய்மை; இரண்டும்
இனம்-தூய்மை, தூவா வரும்.
- 456 மனம்-தூயார்க்கு எச்சம் நன்று-ஆகும்; இனம்-தூயார்க்கு
இல்லை, நன்று-ஆகா வினை.
- 457 மன-நலம், மன்-உயிர்க்கு ஆக்கம்; இன-நலம்,
எல்லாப் புகழும் தரும்.
- 458 மன-நலம், நன்கு-உடையர் ஆயினும்; சான்றோர்க்கு
இன-நலம், ஏமாப்பு உடைத்து.
- 459 மன-நலத்தின் ஆகும், மறுமை; மற்று-அஃதும்
இன-நலத்தின், ஏமாப்பு உடைத்து.
- 460 நல்-இனத்தின் ஊங்கும் துணை-இல்லை; தீ-இனத்தின்
அல்லல் படுப்பதூஉம் இல்.

47. தெரிந்து செயல் வகை

- 461 அழிவதூஉம் ஆவதூஉம் ஆகி, வழிபயக்கும்
ஊதியமும் சூழ்ந்து; செயல்!
- 462 தெரிந்த இனத்தொடு, தேர்ந்து எண்ணிச்-செய்வார்க்கு;
அரும்பொருள், யாது-ஒன்றும் இல்.
- 463 ஆக்கம் கருதி, முதல்-இழக்கும் செய்வினை
ஊக்கார், அறிவு-உடையார்.
- 464 தெளிவு-இலதனைத் தொடங்கார்; இளிவு-என்னும்
ஏதப்பாடு அஞ்சுபவர்.
- 465 வகை-அறச் சூழாது, எழுதல்; பகைவரைப்
பாத்திப்-படுப்பது ஓர்-ஆறு.
- 466 செய்தக்க-அல்ல, செயக் கெடும்; செய்தக்க,
செய்யாமையானும் கெடும்.
- 467 எண்ணித் துணிக, கருமம்; துணிந்த-பின்,
எண்ணுவம் என்பது இழுக்கு.
- 468 ஆற்றின், வருந்தா வருத்தம்; பலர்-நின்று
போற்றினும், பொத்துப்படும்.
- 469 நன்று ஆற்றல்-உள்ளும், தவறு-உண்டு; அவரவர்
பண்பு-அறிந்து, ஆற்றாக்கடை.
- 470 எள்ளாத, எண்ணிச் செயல்-வேண்டும்; தம்மொடு
கொள்ளாத, கொள்ளாது உலகு.

48. வலி அறிதல்

- 471 வினை-வலியும், தன்-வலியும், மாற்றான்-வலியும், துணை-வலியும்; தூக்கிச் செயல்.
- 472 ஒல்வது அறிவது அறிந்து, அதன்கண் தங்கிச் செல்வார்க்கு; செல்லாதது இல்.
- 473 உடைத்-தம் வலி-அறியார்; ஊக்கத்தின் ஊக்கி, இடைக்கண் முரிந்தார் பலர்.
- 474 அமைந்து ஆங்கு-ஒழுகான், அளவு-அறியான், தன்னை-வியந்தான்; விரைந்து கெடும்.
- 475 பீலி-பெய் சாகாடும், அச்ச-இறும்; அப்பண்டம், சால மிகுத்துப் பெயின்.
- 476 நுனிக்-கொம்பர் ஏறினார், அஃது-இறந்து ஊக்கின்; உயிர்க்கு இறுதி-ஆகி-விடும்.
- 477 ஆற்றின், அளவு-அறிந்து ஈக; அது, பொருள் போற்றி வழங்கும் நெறி.
- 478 ஆகு-ஆறு, அளவு-இட்டிது ஆயினும்; கேடு-இல்லை போகு-ஆறு, அகலாக்கடை.
- 479 அளவு-அறிந்து வாழாதான், வாழ்க்கை; உளபோல இல்லாகித், தோன்றாக் கெடும்.
- 480 உள-வரை தூக்காத ஒப்புரவு-ஆண்மை; வள-வரை வல்லைக் கெடும்.

49. காலம் அறிதல்

- 481 பகல்-வெல்லும், கூகையைக் காக்கை; இகல்-வெல்லும் வேந்தர்க்கு வேண்டும், பொழுது.
- 482 பருவத்தொடு ஒட்ட ஒழுகல்; திருவினைத் தீரமை ஆர்க்கும் கயிறு.
- 483 அருவினை என்ப, உளவோ? கருவியான், காலம்-அறிந்து செயின்.
- 484 ஞாலம் கருதினும், கைகூடும்; காலம்-கருதி, இடத்தான் செயின்.
- 485 காலம் கருதி இருப்பார்; கலங்காது, ஞாலம் கருதுபவர்.
- 486 ஊக்கம் உடையான் ஒடுக்கம்; பொருதகர் தாக்கற்குப், பேரும் தகைத்து.
- 487 பொள்ளென ஆங்கே புறம்-வேரார்; காலம்-பார்த்து, உள்-வேர்ப்பார், ஒள்ளியவர்.
- 488 செறுநரைக் காணின், சுமக்க; இறுவரை காணின், கிழக்காம் தலை.
- 489 எய்தற்கு அரியது இயைந்தக்கால்; அந்நிலையே செய்தற்கு அரிய செயல்.
- 490 கொக்கு-ஒக்க, கூம்பும் பருவத்து; மற்று-அதன் குத்து-ஒக்க, சீர்த்த இடத்து.

50. இடன் அறிதல்

- 491 தொடங்கற்க எவ்-வினையும்; எள்ளற்க; முற்றும்
இடம் கண்டபின் அல்லது!
- 492 முரண்-சேர்ந்த மொய்ம்பினவர்க்கும், அரண்-சேர்ந்து-ஆம்;
ஆக்கம் பலவும் தரும்.
- 493 ஆற்றாரும் ஆற்றி அடுப; இடன்-அறிந்து
போற்றார்கண் போற்றிச் செயின்.
- 494 எண்ணியார், எண்ணம் இழப்பார்; இடன்-அறிந்து
துன்னியார், துன்னிச் செயின்.
- 495 நெடும்-புனலுள், வெல்லும் முதலை; அடும், புனலின்-
நீங்கின், அதனைப் பிற.
- 496 கடல்-ஓடா, கால்-வல் நெடுந்தேர்; கடல்-ஓடும்
நாவாயும் ஓடா, நிலத்து.
- 497 அஞ்சாமை அல்லால், துணை வேண்டா; எஞ்சாமை
எண்ணி இடத்தான் செயின்.
- 498 சிறு-படையான் செல்-இடம் சேரின்; உறு-படையான்
ஊக்கம் அழிந்து விடும்.
- 499 சிறை-நலனும், சீரும்-இலர் எனினும்; மாந்தர்
உறை-நிலத்தொடு ஓட்டல் அரிது.
- 500 கால்-ஆழ் களரில், நாசி-அடும்; கண்-அஞ்சா
வேல்-ஆள், முகத்த களிறு.

51. தெரிந்து தெளிதல்

- 501 அறம், பொருள், இன்பம், உயிர்-அச்சம்; நான்கின் திறம் தெரிந்து தேறப்படும்.
- 502 குடிப்பிறந்து, குற்றத்தின் நீங்கி, வடுப்பரியும் நாண்-உடையான்; கட்டே தெளிவு.
- 503 அரிய கற்று, ஆசு-அற்றார் கண்ணும், தெரியுங்கால் இன்மை அரிதே, வெளிறு.
- 504 குணம்-நாடி, குற்றமும்-நாடி, அவற்றுள் மிகை-நாடி, மிக்க கொளல்!
- 505 பெருமைக்கும், ஏனைச்-சிறுமைக்கும்; தத்தம் கருமமே, கட்டளைக் கல்.
- 506 அற்றாரைத் தேறுதல் ஓம்புக; மற்று-அவர் பற்று-இலர்; நாணார் பழி.
- 507 காதன்மை கந்தா, அறிவு-அறியார்த் தேறுதல் பேதைமை எல்லாம் தரும்.
- 508 தேரான், பிறனைத் தெளிந்தான் வழிமுறை தீரா இடும்பை தரும்.
- 509 தேற்க யாரையும், தேராது; தேர்ந்த-பின், தேறுக, தேறும் பொருள்.
- 510 தேரான் தெளிவும், தெளிந்தான்-கண் ஐயுறவும், தீரா இடும்பை தரும்.

52. தெரிந்து வினையாடல்

- 511 நன்மையும் தீமையும் நாடி, நலம்-புரிந்த தன்மையான் ஆளப்படும்.
- 512 வாரி பெருக்கி, வளம்-படுத்தி, உற்றவை ஆராய்வான் செய்க வினை!
- 513 அன்பு, அறிவு, தேற்றம், அவா-இன்மை; இந்-நான்கும் நன்கு உடையான்-கட்டே தெளிவு.
- 514 எனை-வகையான் தேறியக்கண்ணும், வினை-வகையான் வேறாகும் மாந்தர் பலர்.
- 515 அறிந்து, ஆற்றி, செய்கிற்பாற்கு அல்லால், வினை-தான் சிறந்தான்-என்று ஏவற்பாற்று அன்று.
- 516 செய்வானை நாடி, வினை-நாடி, காலத்தோடு எய்த உணர்ந்து, செயல்!
- 517 'இதனை, இதனால், இவன்-முடிக்கும்' என்று-ஆய்ந்து, அதனை அவன்கண் விடல்!
- 518 வினைக்கு-உரிமை நாடிய பின்றை, அவனை அதற்கு உரியன்-ஆகச் செயல்.
- 519 வினைக்கண் வினை-உடையான் கேண்மை வேறாக நினைப்பானை நீங்கும், திரு.
- 520 நாள்-தோறும் நாடுக, மன்னன்; வினை-செய்வான் கோடாமைக் கோடாது உலகு.

53. சுற்றம் தழால்

- 521 பற்று அற்ற-கண்ணும் பழமை பாராட்டுதல்
சுற்றத்தார்-கண்ணே உள.
- 522 விருப்பு-அறாச் சுற்றம் இயையின், அறுப்பு-அறா
ஆக்கம் பலவும் தரும்.
- 523 அளவளாவு இல்லா-தான் வாழ்க்கை; குளவளாக்
கோடு-இன்றி நீர் நிறைந்தற்று.
- 524 சுற்றத்தால் சுற்றப்பட ஒழுகல்; செல்வம்-தான்
பெற்றத்தால் பெற்ற பயன்.
- 525 கொடுத்தலும் இன்-சொலும் ஆற்றின்; அடுக்கிய
சுற்றத்தால் சுற்றப்படும்.
- 526 பெரும்-கொடையான், பேணான் வெகுளி; அவனின்
மருங்கு-உடையார் மா-நிலத்து இல்.
- 527 காக்கை கரவா கரைந்து-உண்ணும்; ஆக்கமும்
அன்ன நீரார்க்கே உள.
- 528 பொது-நோக்கான், வேந்தன் வரிசையா நோக்கின்,
அது-நோக்கி வாழ்வார் பலர்.
- 529 தமர்-ஆகி, தன்-துறந்தார் சுற்றம் அமராமைக்
காரணம் இன்றி வரும்.
- 530 உழைப்-பிரிந்து காரணத்தின் வந்தானை, வேந்தன்
இழைத்து-இருந்து, எண்ணிக் கொளல்.

54. பொச்சாவாமை

- 531 இறந்த வெகுளியின் தீதே; சிறந்த உவகை மகிழ்ச்சியின் சோர்வு.
- 532 பொச்சாப்புக் கொல்லும் புகழை; அறிவினை நிச்சம் நிரப்புக் கொன்றாங்கு.
- 533 பொச்சாப்பார்க்கு இல்லை புகழ்மை; அது உலகத்து எப்பால் நூலோர்க்கும் துணிவு.
- 534 அச்சம்-உடையார்க்கு அரண்-இல்லை; ஆங்கு-இல்லை பொச்சாப்பு உடையார்க்கு நன்கு.
- 535 முன்னுறக் காவாது இழுக்கியான், தன்-பிழை, பின்-ஊறு, இரங்கிவிடும்.
- 536 இழுக்காமை யார்-மாட்டும், என்றும், வழக்காமை வாயின், அஃது-ஒப்பது இல்.
- 537 அரிய-என்று ஆகாத இல்லை; பொச்சாவாக் கருவியான் போற்றிச் செயின்.
- 538 புகழ்ந்தவை போற்றிச் செயல்-வேண்டும்; செய்யாது இகழ்ந்தார்க்கு எழுமையும் இல்.
- 539 இகழ்ச்சியின் கெட்டாரை உள்ளாக; தாம்-தம் மகிழ்ச்சியின் மைந்துறும் போழ்து!
- 540 உள்ளியது எய்தல் எளிதுமன்; மற்றும்-தான் உள்ளியது உள்ளப்-பெறின்.

55. செங்கோன்மை

- 541 ஓர்ந்து, கண்ணோடாது, இறை-புரிந்து, யார்-மாட்டும்
தேர்ந்து, செய்வஃதே முறை.
- 542 வான்-நோக்கி வாழும் உலகு-எல்லாம்; மன்னவன்
கோல்-நோக்கி வாழும் குடி.
- 543 அந்தணர் நூற்கும், அறத்திற்கும், ஆதியாய்-
நின்றது; மன்னவன் கோல்.
- 544 குடி-தழீஇக் கோல்-ஓச்சம் மா-நில மன்னன்
அடி-தழீஇ நிற்கும், உலகு.
- 545 இயல்புளிக் கோல்-ஓச்சம் மன்னவன் நாட்ட
பெயலும் விளையுளும் தொக்கு.
- 546 வேல்-அன்று, வென்றி தருவது; மன்னவன்
கோல்; அதூஉம், கோடாது எனின்.
- 547 இறை-காக்கும், வையகம் எல்லாம்; அவனை
முறை-காக்கும், முட்டாச் செயின்.
- 548 எண்-பதத்தான் ஓரா, முறை-செய்யா, மன்னவன்
தண்-பதத்தான் தானே கெடும்.
- 549 குடி புறங்காத்து, ஓம்பி, குற்றம்-கடிதல்;
வடு-அன்று; வேந்தன் தொழில்.
- 550 கொலையில், கொடியாரை, வேந்து-ஓறுத்தல் பைங்கூழ்
களை கட்டதனாடு நேர்.

56. கொடுங்கோன்மை

- 551 கொலை-மேற்கொண்டாரின் கொடிதே; அலை-மே
மேற்கொண்டு
அல்லவை செய்து-ஒழுக்கும் வேந்து.
- 552 வேலொடு நின்றான், 'இடு' என்றது-போலும்
கோலொடு நின்றான் இரவு.
- 553 நாள்-தொறும் நாடி, முறைசெய்யா மன்னவன்
நாள்-தொறும் நாடு கெடும்.
- 554 கூழும் குடியும் ஒருங்கு-இழக்கும்; கோல் கோடி,
சூழாது, செய்யும் அரசு.
- 555 அல்லல்-பட்டு, ஆற்றாது, அழுத-கண்ணீர்-அன்றே
செல்வத்தைத் தேய்க்கும் படை.
- 556 மன்னர்க்கு மன்னுதல் செங்கோன்மை; அஃது-இன்றேல்
மன்னாவாம், மன்னர்க்கு ஒளி.
- 557 துளி-இன்மை ஞாலத்திற்கு எற்று? அன்றே, வேந்தன்
அளி-இன்மை வாழும் உயிர்க்கு.
- 558 இன்மையின் இன்னாது, உடைமை; முறை-செய்யா
மன்னவன் கோல் கீழ்ப்படின்.
- 559 முறை-கோடி மன்னவன் செய்யின்; உறை-கோடி
ஒல்லாது, வானம் பெயல்.
- 560 ஆ-பயன் குன்றும்; அறுதொழிலோர் நூல்-மறப்பர்;
காவலன் காவான் எனின்.

57. வெருவந்த செய்யாமை

- 561 தக்காங்கு நாடி, தலைச்செல்லா வண்ணத்தால்
ஒத்தாங்கு ஒறுப்பது வேந்து.
- 562 கடிது-ஓச்சி, மெல்ல எறிக; நெடிது-ஆக்கம்
நீங்காமை வேண்டுபவர்.
- 563 வெருவந்த செய்து-ஓழுகும் வெங்கோலன் ஆயின்
ஒருவந்தம் ஒல்லைக் கெடும்.
- 564 'இறை கடியன்' என்று-உரைக்கும் இன்னாச்-சொல் வேந்தன்
உறை-கடுகி ஒல்லைக் கெடும்.
- 565 அரும்-செவ்வி, இன்னா முகத்தான் பெரும்-செல்வம்
பேளய் கண்டன்னது உடைத்து.
- 566 கடும்-சொல்லன், கண்-இலன் ஆயின்; நெடும்-செல்வம்
நீடு-இன்றி, ஆங்கே கெடும்.
- 567 கடு-மொழியும், கையிகந்த தண்டமும்; வேந்தன்
அடு-முரண் தேய்க்கும் அரம்.
- 568 இனத்து-ஆற்றி, எண்ணாத வேந்தன்; சினத்து-ஆற்றிச்
சீறின், சிறுகும் திரு.
- 569 செரு-வந்த போழ்தில், சிறை-செய்யா வேந்தன்
வெருவந்து, வெய்து கெடும்.
- 570 கல்லார்ப் பிணிக்கும், கடும்-கோல்; அது-அல்லது
இல்லை, நிலக்குப் பொறை.

58. கண்ணோட்டம்

- 571 கண்ணோட்டம் என்னும் கழி-பெரும்-காரிகை
உண்மையான், உண்டு இவ்-உலகு.
- 572 கண்ணோட்டத்து உள்ளது உலகியல்; அஃது-இலார்
உண்மை நிலக்குப் பொறை.
- 573 பண்-என்-ஆம், பாடற்கு இயைபு-இன்றேல்? கண்-என்-ஆம்
கண்ணோட்டம் இல்லாத கண்?
- 574 உள-போல் முகத்து எவன்-செய்யும்? அளவினால்
கண்ணோட்டம் இல்லாத கண்.
- 575 கண்ணிற்கு அணிகலம் கண்ணோட்டம்; அஃது-இன்றேல்,
புண் என்று உணரப்படும்.
- 576 மண்ணொடு இயைந்த மரத்து- அனையர்; கண்ணொடு-
இயைந்து, கண்ணோடாதவர்.
- 577 கண்ணோட்டம் இல்லவர் கண்-இலர்; கண்-உடையார்
கண்ணோட்டம் இன்மையும் இல்.
- 578 கருமம் சிதையாமல் கண்ணோட வல்லார்க்கு
உரிமை உடைத்து, இவ்-உலகு.
- 579 ஒறுத்தாற்றும் பண்பினார்-கண்ணும், கண்ணோடிப்
பொறுத்தாற்றும் பண்பே தலை.
- 580 பெயக்கண்டும், நஞ்சு-உண்டு அமைவர்; நயத்தக்க
நாகரிகம் வேண்டிபவர்.

59. ஒற்று ஆடல்

- 581 ஒற்றும், உரை-சான்ற நூலும்; இவை-இரண்டும் தெற்றென்க, மன்னவன் கண்.
- 582 எல்லார்க்கும் எல்லாம் நிகழ்பவை எஞ்ஞான்றும் வல்-அறிதல், வேந்தன் தொழில்.
- 583 ஒற்றினான் ஒற்றி, பொருள்-தெரியா மன்னவன் கொற்றம் கொள்க்-கிடந்தது இல்.
- 584 வினை-செய்வார், தம்-சுற்றம், வேண்டாதார்; என்று-ஆங்கு அனைவரையும் ஆராய்வது; ஒற்று.
- 585 கடாஅ உருவொடு கண்-அஞ்சாது, யாண்டும் உகா-அமை வல்லதே; ஒற்று.
- 586 துறந்தார் படிவத்தர் ஆகி இறந்து, ஆராய்ந்து, என்-செயினும் சோர்வு-இலது; ஒற்று.
- 587 மறைந்தவை கேட்க-வற்று-ஆகி, அறிந்தவை ஐயப்பாடு இல்லதே; ஒற்று.
- 588 ஒற்று-ஒற்றித் தந்த பொருளையும், மற்றும்-ஓர் ஒற்றினால் ஒற்றி, கொளல்.
- 589 ஒற்று-ஒற்று உணராமை ஆள்க; உடன்-மூவர் சொல்-தொக்க தேறப்படும்.
- 590 சிறப்பு-அறிய ஒற்றின்-கண் செய்யற்க; செய்யின், புறப்படுத்தான் ஆகும், மறை.

60. ஊக்கம் உடைமை

- 591 உடையர் எனப்படுவது ஊக்கம்; அஃது-இல்லார் உடையது உடையரோ, மற்று?
- 592 உள்ளம் உடைமை உடைமை; பொருள்-உடைமை நில்லாது நீங்கி-விடும்.
- 593 'ஆக்கம் இழந்தேம்!' என்று அல்லாவார்; ஊக்கம் ஒருவந்தம் கைத்து-உடையார்.
- 594 ஆக்கம் அதர்வினாய்ச் செல்லும்; அசைவு-இலா ஊக்கம் உடையான்-உழை.
- 595 வெள்ளத்து அனைய, மலர்-நீட்டம்; மாந்தர்-தம் உள்ளத்து அனையது, உயர்வு.
- 596 உள்ளுவது எல்லாம் உயர்வு-உள்ளல்! மற்று-அது தள்ளினும், தள்ளாமை நீர்த்து.
- 597 சிதைவிடத்து ஒல்கார், உரவோர்; புதை-அம்பின் பட்டுப்-பாடு ஊன்றும் களிறு.
- 598 உள்ளம் இலாதவர் எய்தார்; 'உலகத்து வள்ளியம்' என்னும் செருக்கு.
- 599 பரியது கூர்ங்கோட்டது ஆயினும், யானை வெருஉம், புலி தாக்குறின்.
- 600 உரம்-ஒருவற்கு உள்ள வெறுக்கை; அஃது-இல்லார் மரம்; மக்கள் ஆதலே வேறு.

61. மடி இன்மை

- 601 குடி-என்னும் குன்றா விளக்கம், மடி-என்னும் மாசு-ஊர, மாய்ந்து கெடும்.
- 602 மடியை, மடியா ஒழுகல்; குடியைக் குடியாக, வேண்டிபவர்!
- 603 மடி மடிக்-கொண்டு-ஒழுகும் பேதை; பிறந்த-குடி, மடியும், தன்னினும் முந்து.
- 604 குடி-மடிந்து, குற்றம் பெருகும்; மடி-மடிந்து, மாண்ட உருற்று-இலவர்க்கு.
- 605 நெடு-நீர், மறவி, மடி, துயில்; நான்கும் கெடும்-நீரார், காமக் கலன்.
- 606 படி-உடையார் பற்று-அமைந்தக்-கண்ணும்; மடி-உடையார் மாண்-பயன் எய்தல், அரிது.
- 607 இடிபுரிந்து, எள்ளும்-சொல் கேட்பர்; மடிபுரிந்து மாண்ட உருற்று-இலவர்.
- 608 மடிமை, குடிமைக்கண்-தங்கின்; தன்-ஒன்னார்க்கு அடிமை, புகுத்தி-விடும்.
- 609 குடி, ஆண்மையுள்-வந்த-குற்றம், ஒருவன் மடி-ஆண்மை மாற்ற, கெடும்.
- 610 மடி-இலா மன்னவன் எய்தும்; அடி-அளந்தான் தாஅயது எல்லாம் ஒருங்கு.

62. ஆள்வினை உடைமை

- 611 அருமை உடைத்து-என்று, அசாவாமை வேண்டும்;
பெருமை, முயற்சி தரும்.
- 612 வினைக்-கண் வினைகெடல் ஓம்பல்; வினைக்-குறை
தீர்ந்தாரின் தீர்ந்தன்று, உலகு!
- 613 தாளாண்மை என்னும் தகைமைக்-கண் தங்கிற்றே;
வேளாண்மை என்னும் செருக்கு.
- 614 தாளாண்மை இல்லாதான் வேளாண்மை; பேடி-கை
வாள்-ஆண்மை போல, கெடும்.
- 615 இன்பம்-விழையான், வினை-விழைவான்; தன்-கேளிர்
துன்பம் துடைத்து ஊன்றும்-தூண்.
- 616 முயற்சி, திருவினை ஆக்கும்; முயற்று-இன்மை,
இன்மை புகுத்தி-விடும்.
- 617 'மடி-உளாள், மா-முகடி' என்ப; மடி-இலான்
தாள்-உளாள், தாமரையினாள்.
- 618 பொறி-இன்மை, யார்க்கும் பழி-அன்று; அறிவு-அறிந்து
ஆள்வினை-இன்மை, பழி.
- 619 தெய்வத்தான் ஆகாது-எனினும்; முயற்சி, தன்-
மெய்-வருத்தக் கூலி-தரும்.
- 620 ஊழையும் உப்பக்கம் காண்பார்; உலைவு-இன்றித்
தாழாது உஞற்றுபவர்.

63. இடுக்கண் அழியாமை

- 621 இடுக்கண் வருங்கால் நுகுக! அதனை அடுத்து-ஊர்வது அஃது-ஒப்பது இல்.
- 622 வெள்ளத்து அனைய இடும்பை; அறிவு-உடையான் உள்ளத்தின் உள்ள, கெடும்.
- 623 இடும்பைக்கு இடும்பை படுப்பர்; இடும்பைக்கு இடும்பை படா அதவர்.
- 624 மடுத்த-வாய்-எல்லாம் பகடு-அன்னான்; உற்ற இடுக்கண் இடர்ப்பாடு-உடைத்து.
- 625 அடுக்கி வரினும், அழிவு-இலான்; உற்ற இடுக்கண், இடுக்கண்-படும்.
- 626 'அற்றேம்!' என்று அல்லற்படுபவோ; 'பெற்றேம்!' என்று ஒம்புதல் தேற்றாதவர்.
- 627 'இலக்கம், உடம்பு-இடும்பைக்கு' என்று, கலக்கத்தைக் கையாறாக்-கொள்ளாதாம், மேல்.
- 628 இன்பம் விழையான், 'இடும்பை-இயல்பு' என்பான்; துன்பம் உறுதல் இலன்.
- 629 இன்பத்துள், இன்பம் விழையாதான்; துன்பத்துள், துன்பம் உறுதல் இலன்.
- 630 இன்னாமை இன்பம் எனக்-கொளின்; ஆகும்-தன் ஒன்னார் விழையும் சிறப்பு.

64. அமைச்சு

- 631 கருவியும், காலமும், செய்கையும், செய்யும்-
அருவினையும்; மாண்டது-அமைச்சு.
- 632 வன்கண், குடி, காத்தல், கற்று-அறிதல், ஆள்வினையோடு;
ஐந்துடன் மாண்டது-அமைச்சு.
- 633 பிரித்தலும், பேணிக்-கொளலும், பிரிந்தார்ப்-
பொருத்தலும்; வல்லது-அமைச்சு.
- 634 தெரிதலும், தேர்ந்து செயலும், ஒருதலையாச்-
சொல்லலும் வல்லது-அமைச்சு.
- 635 அறன்-அறிந்து, ஆன்று-அமைந்த-சொல்லான்;
எஞ்ஞான்றும்
திறன்-அறிந்தான், தேர்ச்சித் துணை.
- 636 மதி-நுட்பம் நூலோடு உடையார்க்கு; அதி-நுட்பம்
யா-உள, முன் நிற்பவை?
- 637 செயற்கை அறிந்தக்-கடைத்தும்; உலகத்து
இயற்கை-அறிந்து, செயல்!
- 638 அறி-கொன்று, அறியான் எனினும்; உறுதி-
உழையிருந்தான் கூறல், கடன்.
- 639 பழுது-எண்ணும் மந்திரியின்; பக்கத்துள் தெவ்-ஓர்
எழுபது கோடி உறும்.
- 640 முறைப்படச் சூழ்ந்தும், முடிவிலவே செய்வர்;
திறப்பாடு இலா அதவர்.

65. சொல் வன்மை

- 641 'நா-நலம்' என்னும் நலன்-உடைமை; அந்-நலம் யா-நலத்து உள்ளதூஉம் அன்று.
- 642 ஆக்கமும், கேடும், அதனால் வருதலால்; காத்து-ஓம்பல், சொல்லின்-கண் சோர்வு.
- 643 கேட்டார்ப் பிணிக்கும் தகை-அவாய்; கேளாரும் வேட்ப, மொழிவது ஆம்-சொல்.
- 644 திறன்-அறிந்து சொல்லுக, சொல்லை; அறனும், பொருளும் அதனின்-ஊங்கு இல்.
- 645 சொல்லுக சொல்லை; பிறிது-ஓர்-சொல் அச்-சொல்லை வெல்லும்-சொல் இன்மை அறிந்து.
- 646 வேட்பத்-தாம்-சொல்லி, பிறர்-சொல் பயன்-கோடல் மாட்சியின் மாசு-அற்றார் கோள்.
- 647 சொல்லல்-வல்லன், சோர்வு-இலன், அஞ்சான்; அவனை இகல்-வெல்லல் யார்க்கும் அரிது.
- 648 விரைந்து தொழில்-கேட்கும் ஞாலம்; நிரந்து-இனிது சொல்லுதல் வல்லார்ப் பெறின்.
- 649 பல-சொல்லக் காமுறுவர், மன்ற; மாசு-அற்ற சில-சொல்லல் தேற்றாதவர்.
- 650 இணர்-ஊழ்த்தும் நாறா மலர்-அனையர்; கற்றது உணர விரித்து-உரையாதார்.

66. வினைத் தூய்மை

- 651 துணை-நலம் ஆக்கம் தருஉம்; வினை-நலம் வேண்டிய எல்லாம் தரும்.
- 652 என்றும் ஒருவுதல் வேண்டும்; புகழொடு நன்றி பயவா வினை.
- 653 ஓஓதல் வேண்டும், ஒளி-மாழ்கும் செய்வினை; 'ஆஅதும்!' என்னுமவர்.
- 654 இடுக்கண்-படினும், இளிவந்த செய்யார்; நடுக்கு-அற்ற காட்சியவர்.
- 655 'எற்று!'-என்று இரங்குவ செய்யற்க; செய்வானேல் மற்று-அன்ன செய்யாமை நன்று.
- 656 ஈன்றாள் பசி-காண்பான் ஆயினும்; செய்யற்க சான்றோர் பழிக்கும் வினை.
- 657 பழி-மலைந்து எய்திய ஆக்கத்தின்; சான்றோர் கழி-நல்குரவே தலை.
- 658 கடிந்த கடிந்து-ஓரார் செய்தார்க்கு; அவை-தாம் முடிந்தாலும், பீழை தரும்.
- 659 அழக்-கொண்ட எல்லாம் அழப்-போம்; இழப்பினும் பிற்பயக்கும், நற்பாலவை.
- 660 சலத்தால் பொருள்-செய்து ஏமாக்கல்; பசு-மண்-கலத்துள் நீர்-பெய்து இரீஇயற்று.

67. வினைத் திட்டம்

- 661 வினைத்-திட்டம் என்பது ஒருவன் மனத்-திட்டம்; மற்றைய எல்லாம் பிற.
- 662 ஊறு-ஒரால், உற்ற-பின் ஒல்காமை; இவ்-இரண்டின் ஆறு-என்பர், ஆய்ந்தவர் கோள்.
- 663 கடைக்-கொட்கச் செய்-தக்கது ஆண்மை; இடைக்-கெ கொட்கின், எற்றா விழுமம் தரும்.
- 664 சொல்லுதல் யார்க்கும் எளிய; அரிய-ஆம், சொல்லிய வண்ணம் செயல்.
- 665 வீறு-எய்தி மாண்டார் வினைத்-திட்டம்; வேந்தன்-கண் ஊறு-எய்தி, உள்ளப்படும்.
- 666 எண்ணிய எண்ணியாங்கு எய்துப; எண்ணியார் திண்ணியர் ஆகப்-பெறின்.
- 667 உருவு-கண்டு எள்ளாமை வேண்டும்; உருள்-பெருந்-தேர்க்கு அச்சு-ஆணி அன்னார் உடைத்து.
- 668 கலங்காது கண்ட வினைக்கண்; துளங்காது தூக்கம் கடிந்து செயல்.
- 669 துன்பம் உறவானும் செய்க; துணிவு-ஆற்றி இன்பம் பயக்கும் வினை.
- 670 எனைத்-திட்டம் எய்தியக்-கண்ணும், வினைத்-திட்டம் வேண்டாரை வேண்டாது, உலகு.

68. வினை செயல் வகை

- 671 சூழ்ச்சி முடிவு துணிவு-எய்தல்; அத்-துணிவு தாழ்ச்சியுள் தங்குதல் தீது.
- 672 தூங்குக, தூங்கிச் செயற்பால; தூங்கற்க, தூங்காது செய்யும் வினை.
- 673 ஒல்லும்-வாய் எல்லாம் வினை-நன்றே; ஒல்லாக்கால், செல்லும்-வாய் நோக்கிச் செயல்.
- 674 வினை, பகை என்று-இரண்டின் எச்சம்; நினையுங்கால், தீ-எச்சம் போலத் தெறும்.
- 675 பொருள், கருவி, காலம், வினை, இடனொடு ஐந்தும் இருள்-தீர எண்ணிச் செயல்!
- 676 முடிவும், இடையூறும், முற்றியாங்கு-எய்தும் படுபயனும், பார்த்துச் செயல்!
- 677 செய்வினை செய்வான்-செயல்முறை; அவ்-வினை உள்-அறிவான் உள்ளம் கொளல்.
- 678 வினையான் வினை-ஆக்கிக்-கோடல்; நனை-கவுள் யானையால் யானை யாத்தற்று.
- 679 நட்டார்க்கு நல்ல செயலின் விரைந்ததே ஒட்டாரை ஒட்டிக்-கொளல்.
- 680 உறை-சிறியார் உள்-நடுங்கல் அஞ்சி; குறை-பெறின், கொள்வர் பெரியார்ப்-பணிந்து.

69. தூது

- 681 அன்பு-உடைமை, ஆன்ற-குடிப்-பிறத்தல், வேந்து-அவாம்
பண்பு-உடைமை; தூது-உரைப்பான் பண்பு.
- 682 அன்பு, அறிவு, ஆராய்ந்த சொல்வன்மை; தூது-
உரைப்பார்க்கு
இன்றியமையாத மூன்று.
- 683 நூலாருள் நூல்-வல்லன் ஆகுதல்; வேலாருள்
வென்றி வினை-உரைப்பான் பண்பு.
- 684 அறிவு, உரு, ஆராய்ந்த கல்வி; இம்-மூன்றன்
செறிவு-உடையான் செல்க, வினைக்கு.
- 685 தொகச்-சொல்லி, தூவாத-நீக்கி, நகச்-சொல்லி;
நன்றி பயப்பது ஆம், தூது.
- 686 கற்று, கண்-அஞ்சான், செலச்-சொல்லி, காலத்தால்-
தக்கது அறிவது-ஆம்; தூது.
- 687 கடன்-அறிந்து, காலம்-கருதி, இடன்-அறிந்து,
எண்ணி, உரைப்பான் தலை.
- 688 தூய்மை, துணைமை, துணிவு-உடைமை; இம்-மூன்றின்
வாய்மை வழி-உரைப்பான் பண்பு.
- 689 விடு-மாற்றம் வேந்தர்க்கு-உரைப்பான்; வடு-மாற்றம்
வாய்-சோரா வன்கணவன்.
- 690 இறுதி பயப்பினும், எஞ்சாது, இறைவற்கு
உறுதி பயப்பது-ஆம்; தூது.

70. மன்னரைச் சேர்ந்து ஒழுகல்

- 691 அகலாது, அணுகாது, தீக்-காய்வார் போல்க;
இகல்-வேந்தர்ச் சேர்ந்து-ஒழுகுவார்.
- 692 மன்னர் விழைப விழையாமை; மன்னரான்
மன்னிய ஆக்கம் தரும்.
- 693 போற்றின் அரியவை போற்றல்; கடுத்த-பின்
தேற்றுதல், யார்க்கும் அரிது.
- 694 செவிச்-சொல்லும், சேர்ந்த-நகையும் அவித்து-ஒழுகல்;
ஆன்ற பெரியார் அகத்து!
- 695 எப்-பொருளும் ஓரார், தொடரார், மற்று அப்-பொருளை;
விட்டக்கால் கேட்க, மறை!
- 696 குறிப்பு-அறிந்து, காலம்-கருதி, வெறுப்பு-இல
வேண்டுப, வேட்பச் சொல்ல!
- 697 வேட்பன சொல்லி, வினை-இல எஞ்ஞான்றும்
கேட்பினும், சொல்லா விடல்!
- 698 'இளையர், இன-முறையர்' என்று-இகழார்; நின்ற-
ஒளியொடு ஒழுகப்படும்.
- 699 'கொளப்பட்-டேம்' என்று-எண்ணி, கொள்ளாத-செய்யார்;
துளக்கு-அற்ற காட்சியவர்.
- 700 பழையம் எனக்-கருதி, பண்பு-அல்ல-செய்யும்
கெழு-தகைமை; கேடு தரும்.

71. குறிப்பு அறிதல்

- 701 கூறாமை நோக்கி, குறிப்பு-அறிவான்; எஞ்ஞான்றும் மாறா-நீர் வையக்கு அணி.
- 702 ஐயப்படாஅது அகத்தது உணர்வானைத் தெய்வத்தொடு ஒப்பக் கொளல்!
- 703 குறிப்பின் குறிப்பு-உணர்வாரை, உறுப்பினுள் யாது-கொடுத்தும், கொளல்!
- 704 குறித்தது கூறாமைக் கொள்வாரொடு, ஏனை-உறுப்பு ஓரனையரால், வேறு.
- 705 குறிப்பின் குறிப்பு-உணரா-ஆயின்; உறுப்பினுள் என்ன-பயத்தவோ, கண்?
- 706 அடுத்தது காட்டும் பளிங்கு-போல்; நெஞ்சம் கடுத்தது காட்டும், முகம்.
- 707 முகத்தின் முதுக்குறைந்தது உண்டோ? உவப்பினும், காயினும், தான் முந்துறும்
- 708 முகம்-நோக்கி நிற்க அமையும்; அகம்-நோக்கி உற்றது உணர்வார்ப் பெறின்.
- 709 பகைமையும், கேண்மையும் கண்-உரைக்கும்; கண்ணின்-வகைமை உணர்வார்ப் பெறின்.
- 710 'நுண்ணியம்' என்பார் அளக்கும்-கோல்; காணுங்கால் கண் அல்லது, இல்லை பிற.

72. அவை அறிதல்

- 711 அவை-அறிந்து, ஆராய்ந்து சொல்லுக; சொல்லின் தொகை-அறிந்த தூய்மையவர்!
- 712 இடை-தொரிந்து, நன்கு-உணர்ந்து, சொல்லுக; சொல்லின் நடை-தொரிந்த நன்மையவர்!
- 713 அவை-அறியார், சொல்லல்-மேற்கொள்பவர்; சொல்லின் வகை அறியார்; வல்லதூஉம் இல்.
- 714 ஒளியார்-முன் ஒள்ளியர் ஆதல்! வெளியார்-முன் வான்-சுதை வண்ணம் கொளல்!
- 715 'நன்று' என்றவற்றுள்ளும் நன்றே; முதுவருள் முந்து கிளவாச் செறிவு.
- 716 ஆற்றின் நிலை-தளர்ந்தற்றே; வியன்-புலம்-ஏற்று, உணர்வார்-முன்னர் இழுக்கு.
- 717 சுற்று-அறிந்தார் கல்வி விளங்கும்; கசடு-அற சொல்-தொரிதல் வல்லார் அகத்து.
- 718 உணர்வது உடையார்-முன் சொல்லல்; வளர்வதன் பாத்தியுள் நீர்-சொரிந்தற்று.
- 719 புல்-அவையுள் பொச்சாந்தும் சொல்லற்க; நல்-அவையுள் நன்கு செலச்-சொல்லுவார்!
- 720 அங்கணத்துள் உக்க அமிழ்து-அற்றால்; தம்-கணத்தர் அல்லார்-முன் கோட்டி கொளல்!

73. அவை அஞ்சாமை

- 721 வகை-அறிந்து, வல்-அவை, வாய்-சோரார்; சொல்லின் தொகை-அறிந்த தூய்மையவர்.
- 722 கற்றாருள் கற்றார் எனப்படுவர்; கற்றார்-முன் கற்ற செலச்-சொல்லுவார்.
- 723 பகையகத்துச் சாவார் எளியர்; அரியர் அவையகத்து அஞ்சாதவர்.
- 724 கற்றார்-முன் கற்ற செலச்-சொல்லி, தாம்-கற்ற, மிக்காருள், மிக்க கொளல்.
- 725 ஆற்றின், அளவு-அறிந்து கற்க; அவை-அஞ்சா மாற்றம் கொடுத்தற்-பொருட்டு.
- 726 வாலொடு-என், வன்கண்ணர் அல்லார்க்கு? நூலொடு-என், நுண்-அவை அஞ்சுபவர்க்கு?
- 727 பகையகத்துப் பேடி-கை ஒள்-வாள்; அவையகத்து அஞ்சுமவன் கற்ற நூல்.
- 728 பல்லவை கற்றும், பயம்-இலரே; நல்-அவையுள் நன்கு செலச்-சொல்லாதார்.
- 729 'கல்லாதவரின் கடை' என்ப; 'கற்று-அறிந்தும், நல்லார் அவை-அஞ்சுவார்'.
- 730 உளர்-எனினும், இல்லாரொடு ஒப்பர்; களன்-அஞ்சி, கற்ற செலச்-சொல்லாதார்.

74. நாடு

- 731 தள்ளா விளையுளும், தக்காரும், தாழ்வு-இலாச்-
செல்வரும் சேர்வது; நாடு.
- 732 பெரும்-பொருளான் பெட்டக்கது-ஆகி, அருங்-கேட்டால்,
ஆற்ற விளைவது; நாடு.
- 733 பொறை-ஒருங்கு மேல்வருங்கால் தாங்கி, இறைவற்கு
இறை-ஒருங்கு நேர்வது; நாடு.
- 734 உறு-பசியும், ஓவாப்-பிணியும், செறு-பகையும்
சேராது-இயல்வது; நாடு.
- 735 பல்-குழுவும், பாழ்-செய்யும் உட்-பகையும், வேந்து-
அலைக்கும்
கொல்-குறும்பும் இல்லது; நாடு.
- 736 கேடு-அறியா, கெட்ட-இடத்தும் வளம்-குன்றா-
நாடு என்ப; நாட்டின் தலை.
- 737 இரு-புனலும், வாய்ந்த-மலையும், வரு-புனலும்,
வல்-அரணும்; நாட்டிற்கு உறுப்பு.
- 738 பிணி-இன்மை, செல்வம், விளைவு, இன்பம், ஏமம்;
அணி-என்ப; நாட்டிற்கு இவ்-ஐந்து.
- 739 நாடு-என்ப, நாடா வளத்தன; நாடு-அல்ல,
நாட, வளம்-தரும் நாடு.
- 740 ஆங்கு-அமைவு எய்தியக்-கண்ணும் பயம்-இன்றே;
வேந்து-அமைவு இல்லாத நாடு.

75. அரண்

- 741 ஆற்றுபவர்க்கும் அரண்-பொருள்; அஞ்சித் தற்-
போற்றுபவர்க்கும் பொருள்.
- 742 மணி-நீரும், மண்ணும், மலையும், அணி-நிழல்-
காடும் உடையது; அரண்.
- 743 'உயர்வு, அகலம், திண்மை, அருமை; இந்-நான்கின்
அமைவு-அரண்' என்று-உரைக்கும் நூல்.
- 744 சிறு-காப்பின் பேர்-இடத்தது-ஆகி, உறு-பகை
ஊக்கம் அழிப்பது; அரண்.
- 745 கொளற்கு-அரிதாய், கொண்ட-கூழ்த்து-ஆகி, அகத்தார்
நிலைக்கு-எளிது-ஆம் நீரது; அரண்.
- 746 எல்லாப்-பொருளும் உடைத்தாய், இடத்து-உதவும்
நல்-ஆள் உடையது; அரண்.
- 747 முற்றியும், முற்றாது-எறிந்தும், அறைப்படுத்தும்,
பற்றற்கு அரியது; அரண்.
- 748 முற்று-ஆற்றி முற்றியவரையும், பற்று-ஆற்றி,
பற்றியார் வெல்வது; அரண்.
- 749 முனை-முகத்து மாற்றலர் சாய, வினை-முகத்து
வீறு-எய்தி மாண்டது; அரண்.
- 750 எனை-மாட்சித்து ஆகியக்-கண்ணும், வினை-மாட்சி-
இல்லார்கண் இல்லது; அரண்.

76. பொருள் செயல் வகை

- 751 பொருள்-அல்லவரைப் பொருளாகச்-செய்யும்
பொருள்-அல்லது, இல்லை பொருள்.
- 752 இல்லாரை எல்லாரும் எள்ளுவர்; செல்வரை
எல்லாரும் செய்வர், சிறப்பு.
- 753 பொருள்-என்னும் பொய்யா-விளக்கம்; இருள்-அறுக்கும்
எண்ணிய தேயத்துச்-சென்று.
- 754 அறன்-ஈனும்; இன்பமும்-ஈனும்; திறன்-அறிந்து,
தீது-இன்றி வந்த பொருள்.
- 755 அருளொடும், அன்பொடும் வாராப்-பொருள்-ஆக்கம்
புல்லார், புரள விடல்!
- 756 உறு-பொருளும், உல்கு-பொருளும், தன்-ஒன்னார்த்-
தெறு-பொருளும்; வேந்தன் பொருள்.
- 757 அருள்-என்னும் அன்பு-ஈன்-குழவி; பொருள்-என்னும்
செல்வச் செவிலியால், உண்டு.
- 758 குன்று-ஏறி, யானைப்-போர் கண்டற்றால்; தன்-கைத்து-
ஒன்று
உண்டாகச் செய்வான் வினை.
- 759 செய்க பொருளை! செறுநர் செருக்கு-அறுக்கும்
எஃகு அதனின்-கூரியது இல்.
- 760 ஒண்-பொருள் காழ்ப்ப இயற்றியார்க்கு; எண்-பொருள்
ஏனை இரண்டும் ஒருங்கு.

77. படை

- 761 உறுப்பு-அமைந்து, ஊறு-அஞ்சா, வெல்-படை; வேந்தன் வெறுக்கையுள் எல்லாம் தலை.
- 762 உலைவு-இடத்து ஊறு-அஞ்சா வன்கண்; தொலைவு-இடத்து தொல்-படைக்கு அல்லால், அரிது.
- 763 ஒலித்தக்கால் என்-ஆம், உவரி எலிப்பகை? நாகம் உயிர்ப்ப, கெடும்.
- 764 அழிவு-இன்று, அறை-போகாது-ஆகி, வழி-வந்த வன்கண்-அதுவே; படை.
- 765 கூற்று-உடன்று மேல்-வரினும், கூடி, எதிர்-நிற்கும் ஆற்றல்-அதுவே; படை.
- 766 மறம், மானம், மாண்ட-வழிச்-செலவு, தேற்றம்; என-நான்கே ஏமம், படைக்கு.
- 767 தார்-தாங்கிச் செல்வது தானை; தலைவந்த போர்-தாங்கும் தன்மை அறிந்து.
- 768 அடல்-தகையும், ஆற்றலும், இல்-எனினும்; தானை படைத்-தகையான் பாடு-பெறும்.
- 769 சிறுமையும், செல்லாத்-துனியும், வறுமையும் இல்லாயின்; வெல்லும் படை.
- 770 நிலை-மக்கள் சால-உடைத்து எனினும்; தானை தலை-மக்கள் இல்வழி இல்.

78. படைச் செருக்கு

- 771 என்னை முன்-நில்லன்-மின் தெவ்வீர்! பலர், என்னை முன்-நின்று கல் நின்றவர்.
- 772 கான முயல்-எய்த அம்பினில்; யானை பிழைத்த-வேல் ஏந்தல் இனிது.
- 773 பேர்-ஆண்மை என்ப, தறுகண்; ஒன்று-உற்றக்கால், ஊராண்மை மற்று-அதன் எஃகு.
- 774 கை-வேல் களிற்றொடு-போக்கி வருபவன் மெய்-வேல் பறியா, நகும்.
- 775 விழித்த-கண் வேல்-கொண்டு-எறிய; அழித்து-இமைப்பின் ஓட்டு-அன்றோ, வன்கணவர்க்கு?
- 776 விழுப்புண் படாத-நாள்-எல்லாம்; வழக்கினுள்-வைக்கும், தன்-நாளை எடுத்து.
- 777 சுழலும் இசை-வேண்டி, வேண்டா-உயிரார் கழல்-யாப்புக்-காரிகை நீர்த்து.
- 778 உறின், உயிர்-அஞ்சா-மறவர்; இறைவன்-செறினும், சீர்-குன்றல்-இலர்.
- 779 இழைத்தது இகவாமைச் சாவாரை; யாரே பிழைத்தது ஒறுக்கிற்-பவர்?
- 780 புரந்தார்-கண் நீர்-மல்கச் சாகிற்-பின்; சாக்காடு இரந்து-கோள் தக்கது உடைத்து.

79. நட்பு

- 781 செயற்கு-அரிய யா-உள, நட்பின்? அதுபோல்
வினைக்கு-அரிய யா-உள, காப்பு?
- 782 நிறை-நீர, நீரவர்-கேண்மை பிறை; மதிப்-
பின்-நீர, பேதையார் நட்பு.
- 783 நவில்தொறும் நூல்-நயம்-போலும்; பயில்தொறும்
பண்பு-உடையாளர் தொடர்பு.
- 784 நகுதற்-பொருட்டு-அன்று, நட்பு; மிகுதிக்கண்
மேற்சென்று இடித்தற்-பொருட்டு.
- 785 புணர்ச்சி, பழகுதல் வேண்டா; உணர்ச்சி-தான்
நட்பு-ஆம் கிழமை தரும்.
- 786 முகம்-நக, நட்பது நட்பு-அன்று; நெஞ்சத்து
அகம்-நக நட்பது, நட்பு.
- 787 அழிவினவை-நீக்கி, ஆறு-உய்த்து, அழிவின்கண்
அல்லல் உழப்பது-ஆம்; நட்பு.
- 788 உடுக்கை இழந்தவன் கை-போல, ஆங்கே
இடுக்கண் களைவது-ஆம்; நட்பு.
- 789 'நட்பிற்கு வீற்றிருக்கை யாது?' எனின்; கொட்பு-இன்றி
ஒல்லும்வாய் ஊன்றும் நிலை.
- 790 'இனையர், இவர்-எமக்கு; இன்னம்-யாம்' என்று
புனையினும் புல்லென்னும்-நட்பு.

80. நட்பு ஆராய்தல்

- 791 நாடாது நட்டலின் கேடு-இல்லை; நட்ட-பின் வீடு-இல்லை, நட்பு-ஆள்பவர்க்கு.
- 792 ஆய்ந்து-ஆய்ந்து கொள்ளாதான் கேண்மை; கடைமுறை தான்-சாம் துயரம் தரும்.
- 793 குணனும், குடிமையும், குற்றமும், குன்றா-இனனும்; அறிந்து யாக்க நட்பு.
- 794 குடிப்-பிறந்து, தன்கண் பழி-நாணுவானை; கொடுத்தும் கொளல்-வேண்டும், நட்பு.
- 795 அழச்-சொல்லி, அல்லது-இடித்து, வழக்கு-அறிய-வல்லார்; நட்பு, ஆய்ந்து-கொளல்!
- 796 கேட்டினும் உண்டு, ஓர்-உறுதி; கிளைஞரை நீட்டி அளப்பது ஓர்-கோல்.
- 797 ஊதியம் என்பது ஒருவற்கு; பேதையார்-கேண்மை ஓர்-விடல்.
- 798 உள்ளற்க, உள்ளம் சிறுகுவ! கொள்ளற்க, அல்லற்கண் ஆற்றறுப்பார் நட்பு!
- 799 கெடும்-காலைக் கைவிடுவார் கேண்மை; அடும்-காலை உள்ளினும், உள்ளம் சுடும்.
- 800 மருவுக, மாசு-அற்றார் கேண்மை! ஒன்று-ஈத்தும் ஒருவுக, ஒப்பு-இலார் நட்பு!

81. பழைமை

- 801 'பழைமை எனப்படுவது யாது?' எனின்; யாதும் கிழமையைக் கீழ்ந்திடா நட்பு.
- 802 நட்பிற்கு உறுப்பு, கெழுதகைமை; மற்று-அதற்கு உப்பு-ஆதல், சான்றோர் கடன்.
- 803 பழகிய நட்பு எவன்-செய்யும்? கெழுதகைமை செய்தாங்கு அமையாக்கடை?
- 804 விழைதகையான் வேண்டி-இருப்பார்; கெழுதகையான் கேளாது நட்பார் செயின்.
- 805 பேதைமை ஒன்றோ, பெருங்கிழமை என்று உணர்க; நோ-தக்க நட்பார் செயின்!
- 806 எல்லைக்கண் நின்றார் துறவார்; தொலைவிடத்தும், தொல்லைக்கண் நின்றார் தொடர்பு.
- 807 அழிவந்த செய்யினும், அன்பு-அறார்; அன்பின் வழிவந்த கேண்மையவர்.
- 808 கேள்-இழுக்கம் கேளாக்-கெழுதகைமை வல்லார்க்கு-நாள், இழுக்கம் நட்பார் செயின்.
- 809 கெடாஅர், வழிவந்த கேண்மையார் கேண்மை விடாஅர் விழையும், உலகு.
- 810 விழையார் விழையப்படுப; பழையார்கண் பண்பின் தலைப்பிரியாதார்.

82. தீ நட்டபு

- 811 பருகுவார் போலினும், பண்பு-இலார் கேண்மை
பெருகலின், குன்றல் இனிது.
- 812 உறின்-நட்டு, அறின் ஒரு-உம் ஒப்பு-இலார் கேண்மை
பெறினும், இழப்பினும், என்?
- 813 உறுவது சீர்தூக்கும் நட்டும், பெறுவது
கொள்வாரும், கள்வரும் நேர்.
- 814 அமரகத்து ஆற்றறுக்கும் கல்லா; மா-அன்னார்
தமரின், தனிமை தலை.
- 815 செய்து-ஏமம் சாரா, சிறியவர் புன்-கேண்மை
எய்தலின் எய்தாமை நன்று.
- 816 பேதை பெருங்-கெழீஇ நட்டின்; அறிவு-உடையார்
ஏதின்மை, கோடி உறும்.
- 817 நகை-வகையர் ஆகிய நட்டின்; பகைவரான்
பத்து-அடுத்த கோடி உறும்.
- 818 ஒல்லும் கருமம் உடற்றுபவர் கேண்மை
சொல்லாடார், சோரவிடல்!
- 819 கனவினும் இன்னாது மன்னோ; வினைவேறு,
சொல்-வேறு பட்டார் தொடர்பு!
- 820 எனைத்தும் குறுகுதல் ஒம்பல்; மனைக்-கெழீஇ,
மன்றில் பழிப்பார் தொடர்பு!

83. கூடா நட்பு

- 821 சீர்-இடம்-காணின், எறிதற்குப் பட்டடை;
நேரா நிரந்தவர் நட்பு.
- 822 இனம்-போன்று இனம்-அல்லார் கேண்மை; மகளிர்
மனம்-போல, வேறுபடும்.
- 823 பல-நல்ல கற்றக்-கடைத்தும்; மனம்-நல்லர்-
ஆகுதல், மாணார்க்கு அரிது.
- 824 முகத்தின் இனிய நகாஅ; அகத்து-இன்னா
வஞ்சரை அஞ்சப்படும்.
- 825 மனத்தின் அமையாதவரை, எனைத்து-ஒன்றும்,
சொல்லினான் தேறற்பாற்று அன்று.
- 826 நட்டார்போல் நல்லவை சொல்லினும்; ஒட்டார்-சொல்
ஒல்லை உணரப்படும்.
- 827 சொல்-வணக்கம் ஒன்னார்கண் கொள்ளற்க; வில்-வணக்கம்
தீங்கு குறித்தமையான்!
- 828 தொழுத கையுள்ளும் படை-ஒடுங்கும்; ஒன்னார்
அழுத கண்ணீரும், அனைத்து.
- 829 மிகச்-செய்து, தம்-எள்ளுவாரை நகச்-செய்து,
நட்பினுள் சாப்-புல்லற்பாற்று.
- 830 பகை நட்பு-ஆம், காலம்-வருங்கால்; முகம்-நட்டு,
அகம்-நட்பு ஓர்இ-விடல்!

84. பேதைமை

- 831 பேதைமை என்பது ஒன்று; 'யாது?' எனின்; ஏதம்-கொண்டு, ஊதியம் போகவிடல்.
- 832 பேதைமையுள் எல்லாம் பேதைமை; காதன்மை கை அல்ல-தன்கண் செயல்.
- 833 நாணாமை, நாடாமை, நார்-இன்மை, யாது-ஒன்றும் பேணாமை; பேதை தொழில்.
- 834 ஒதி-உணர்ந்தும், பிறர்க்கு-உரைத்தும், தான்-அடங்காப் பேதையின், பேதையார் இல்.
- 835 ஒருமைச்-செயல்-ஆற்றும், பேதை; எழுமையும் தான்-புக்கு-அழுந்தும் அளறு!
- 836 பொய்ப்படும் ஒன்றோ; புனை பூணும்; கை-அறியாப் பேதை வினை மேற்கொளின்.
- 837 ஏதிலார் ஆர, தமர்-பசிப்பார்; பேதை பெருஞ்-செல்வம் உற்றக்கடை.
- 838 மையல் ஒருவன் களித்தற்றால்; பேதை-தன் கை-ஒன்று உடைமை பெறின்.
- 839 பெரிது-இனிது, பேதையார் கேண்மை; பிரிவின்கண் பீழை-தருவது ஒன்று-இல்!
- 840 கழா அக் கால். பள்ளியுள் வைத்தற்றால்; சான்றோர் குழா-அத்துப் பேதை புகல்.

85. புல்லறிவு ஆண்மை

- 841 அறிவு-இன்மை, இன்மையுள் இன்மை; பிறிது-இன்மை
இன்மையா வையாது, உலகு.
- 842 அறிவு-இலான் நெஞ்சு-உவந்து-ஈதல், பிறிது-யாதும்
இல்லை; பெறுவான் தவம்.
- 843 அறிவு-இலார் தாம்-தம்மைப் பீழிக்கும் பீழை;
செறுவார்க்கும் செய்தல் அரிது.
- 844 'வெண்மை எனப்படுவது யாது?' எனின்; 'ஒண்மை
உடையம் யாம்!' என்னும் செருக்கு.
- 845 கல்லாத மேற்கொண்டு ஒழுகல்; கசடு-அற
வல்லதூஉம், ஐயம் தரும்.
- 846 அற்றம் மறைத்தலோ புல்லறிவு; தம்வயின்
குற்றம் மறையா-வழி.
- 847 அரு-மறை சோரும் அறிவு-இலான் செய்யும்,
பெரு-மிறை, தானே தனக்கு.
- 848 ஏவவும் செய்கலான்; தான் தேறான்; அவ்-உயிர்
போஓம் அளவும் ஓர்-நோய்.
- 849 காணாதாற் காட்டுவான் தான்-காணான்; காணாதான்
கண்டான் ஆம், தான்-கண்ட-ஆறு.
- 850 உலகத்தார், 'உண்டு' என்பது 'இல்' என்பான்; வையத்து
அலகையா வைக்கப்படும்.

86. இகல்

- 851 இகல்-என்ப; எல்லா உயிர்க்கும் பகல்-என்னும்
பண்பு-இன்மை பாரிக்கும் நோய்.
- 852 பகல்-கருதிப் பற்றா-செயினும்; இகல்-கருதி,
இன்னா-செய்யாமை தலை.
- 853 இகல்-என்னும் எவ்வ-நோய்-நீக்கின்; தவல்-இல்லாத்
தா-இல் விளக்கம் தரும்.
- 854 இன்பத்துள் இன்பம் பயக்கும்; இகல்-என்னும்
துன்பத்துள் துன்பம் கெடின்.
- 855 இகல் எதிர்-சாய்ந்து ஒழுக-வல்லாரை, யாரே,
மிகல்-ஊக்கும் தன்மையவர்?
- 856 இகலின் மிகல்-இனிது என்பவன் வாழ்க்கை;
தவலும், கெடலும் நணித்து.
- 857 மிகல்-மேவல் மெய்ப்-பொருள் காணார்; இகல்-மேவல்
இன்னா அறிவினவர்.
- 858 இகலிற்கு எதிர்-சாய்தல் ஆக்கம்; அதனை
மிகல்-ஊக்கின், ஊக்குமாம் கேடு.
- 859 இகல்-காணான், ஆக்கம் வருங்கால்; அதனை
மிகல்-காணும், கேடு தரற்கு.
- 860 இகலான்-ஆம், இன்னாத எல்லாம்; நகலான்-ஆம்,
நல்-நயம் என்னும் செருக்கு.

87. பகைமாட்சி

- 861 வலியார்க்கு மாறு-ஏற்றல் ஓம்புக! ஓம்பா,
மெலியார்-மேல் மேக, பகை!
- 862 அன்பு-இலன்; ஆன்ற-துணை-இலன்; தான்-துவ்வான்;
என்-பரியும், ஏதிலான் துப்பு?
- 863 அஞ்சம்; அறியான்; அமைவு-இலன்; ஈ-கலான்;
தஞ்சம் எளியன், பகைக்கு.
- 864 நீங்கான் வெகுளி; நிறை-இலன்; எஞ்ஞான்றும்,
யாங்கணும், யார்க்கும், எளிது.
- 865 வழி-நோக்கான்; வாய்ப்பன செய்யான்; பழி-நோக்கான்;
பண்பு-இலன்; பற்றார்க்கு இனிது.
- 866 காணாச் சினத்தான், கழி-பெருங் காமத்தான்;
பேணாமை பேணப்படும்.
- 867 கொடுத்தும் கொளல்-வேண்டும் மன்ற; அடுத்து-இருந்து,
மாணாத செய்வான் பகை.
- 868 குணன் இலனாய், குற்றம் பல-ஆயின், மாற்றார்க்கு,
இனன்-இலன்-ஆம்; ஏமாப்பு உடைத்து.
- 869 செறுவார்க்குச் சேண், இகவா, இன்பம்; அறிவு-இலா
அஞ்சம் பகைவர்ப் பெறின்.
- 870 கல்லான் வெகுளும் சிறு-பொருள்; எஞ்ஞான்றும்,
ஒல்லானை ஒல்லாது, ஒளி.

88. பகைத் திறம் தெரிதல்

- 871 பகை-என்னும் பண்பு-இலதனை, ஒருவன் நகையேயும், வேண்டற்பாற்று அன்று.
- 872 வில்-ஏர் உழவர் பகை-கொளினும்; கொள்ளற்க சொல்-ஏர் உழவர் பகை!
- 873 ஏழுற்ற-வரினும் ஏழை; தமிழனாய்ப் பல்லார், பகை கொள்பவன்.
- 874 பகை-நட்பாக் கொண்டு-ஒழுக்கும் பண்பு-உடையாளன் தகைமைக்கண் தங்கிற்று, உலகு.
- 875 தன்-துணை இன்றால்; பகை-இரண்டால்; தான்-ஒருவன் இன்-துணையாக்-கொள்க, அவற்றின் ஒன்று!
- 876 தேறினும், தேறா-விடினும், அழிவின்கண் தேறான் பகா அன் விடல்!
- 877 நோவற்க, நொந்தது அறியார்க்கு! மேவற்க, மென்மை, பகைவர்-அகத்து!
- 878 வகை-அறிந்து, தற்-செய்து, தற்-காப்ப மாயும்; பகைவர்கண் பட்ட செருக்கு.
- 879 இளைதாக முள்-மரம் கொல்க; களையுநர் கை-கொல்லும் காழ்த்த இடத்து!
- 880 உயிர்ப்ப உளர்-அல்லர் மன்ற; செயிர்ப்பவர் செம்மல் சிதைக்கலாதார்.

89. உட்பகை

- 881 நிழல்-நீரும் இன்னாத இன்னா; தமர்-நீரும், இன்னா-ஆம், இன்னா செயின்.
- 882 வாள்-போல் பகைவரை அஞ்சற்க! அஞ்சுக, கேள்-போல் பகைவர் தொடர்பு.
- 883 உட்பகை அஞ்சித் தற்-காக்க! உலைவு-இடத்து, மட்பகையின் மாணத் தெறும்.
- 884 மனம்-மாணா உட்பகை தோன்றின்; இனம்-மாணா ஏதம் பலவும் தரும்.
- 885 உறல்-முறையான் உட்பகை தோன்றின்; இறல்-முறையான் ஏதம் பலவும் தரும்.
- 886 ஒன்றாமை ஒன்றியார்கண் படின்; எஞ்ஞான்றும் பொன்றாமை ஒன்றல் அரிது.
- 887 செப்பின் புணர்ச்சி-போல் கூடினும்; கூடாதே உட்பகை உற்ற குடி.
- 888 அரம்-பொருத பொன்-போல, தேயும் உரம்; பொருது உட்பகை உற்ற குடி.
- 889 எட்பகவு அன்ன சிறுமைத்தே-ஆயினும், உட்பகை, உள்ளது ஆம், கேடு.
- 890 உடம்பாடு இலாதவர் வாழ்க்கை; குடங்கருள் பாம்போடு உடன்-உறைந்தற்று.

90. பெரியாரைப் பிழையாமை

- 891 ஆற்றுவார் ஆற்றல் இகழாமை; போற்றுவார் போற்றலுள் எல்லாம் தலை.
- 892 பெரியாரைப் பேணாது ஒழுகின்; பெரியாரால் பேரா இடும்பை தரும்.
- 893 கெடல்-வேண்டின், கேளாது செய்க; அடல்-வேண்டின், ஆற்றுபவர்கண் இழுக்கு!
- 894 கூற்றத்தைக் கையால் விளித்தற்றால்; ஆற்றுவார்க்கு ஆற்றாதார் இன்னா செயல்.
- 895 யாண்டுச்-சென்று யாண்டும் உள்ளர்-ஆகார்; வெந்-துப்பின் வேந்து செறப்பட்டவர்.
- 896 எரியான் சுடப்படினும், உய்வு-உண்டாம்; உய்யார், பெரியார்ப் பிழைத்து-ஒழுகுவார்.
- 897 வகை-மாண்ட வாழ்க்கையும், வான்-பொருளும் என்-ஆம்? தகை-மாண்ட தக்கார் செறின்?
- 898 குன்று-அன்னார் குன்ற மதிப்பின்; குடியொடு, நின்ற-அன்னார் மாய்வர், நிலத்து.
- 899 ஏந்திய கொள்கையார் சீறின்; இடை-முரிந்து வேந்தனும், வேந்து கெடும்.
- 900 இறந்து-அமைந்த சார்பு-உடையர் ஆயினும் உய்யார்; சிறந்து-அமைந்த சீரார் செறின்.

91. பெண்வழிச் சேறல்

- 901 மனை-விழைவார் மாண்-பயன் எய்தார்; வினை-விழைவார் வேண்டாப் பொருளும் அது.
- 902 பேணாது பெண்-விழைவான் ஆக்கம்; பெரியதோர் நாணாக, நாணுத் தரும்.
- 903 இல்லாள்கண் தாழ்ந்த இயல்பு-இன்மை; எஞ்ஞான்றும், நல்லாருள் நாணுத் தரும்.
- 904 மனையாளை அஞ்சும் மறுமை-இலாளன் வினை-ஆண்மை வீறு-எய்தல் இன்று.
- 905 இல்லாளை அஞ்சுவான், அஞ்சும் மற்று-எஞ்ஞான்றும், நல்லார்க்கு நல்ல செயல்.
- 906 இமையாரின் வாழினும், பாடு-இலரே; இல்லாள் அமை-ஆர் தோள் அஞ்சுபவர்.
- 907 பெண்-ஏவல் செய்து-ஒழுகும் ஆண்மையின், நாணுடைப் பெண்ணே பெருமை உடைத்து.
- 908 நட்டார் குறை-முடியார்; நன்று-ஆற்றார்; நன்னுதலாள் பெட்டாங்கு ஒழுகுபவர்.
- 909 அற-வினையும், ஆன்ற-பொருளும், பிற-வினையும்; பெண்-ஏவல் செய்வார்கண் இல்.
- 910 எண்-சேர்ந்த நெஞ்சத்து, இடன்-உடையார்க்கு; எஞ்ஞான்றும், பெண்-சேர்ந்து-ஆம் பேதைமை இல்.

92. வரைவு இல் மகளிர்

- 911 அன்பின் விழையார், பொருள்-விழையும் ஆய்தொடியார்
இன்-சொல் இழுக்குத் தரும்.
- 912 பயன்-தூக்கிப் பண்பு-உரைக்கும் பண்பு-இல்-மகளிர்
நயன்-தூக்கி, நள்ளா விடல்!
- 913 பொருட்பெண்டிர் பொய்ம்மை முயக்கம்; இருட்டு- அறையில்
ஏதில் பிணம்-தழீ-இயற்று.
- 914 பொருட்பொருளார் புன்-நலம் தோயார்; அருட்பொருள்
ஆயும் அறிவினவர்.
- 915 பொது-நலத்தார் புன்-நலம் தோயார்; மதி-நலத்தின்
மாண்ட அறிவினவர்.
- 916 தம்-நலம் பாரிப்பார் தோயார்; தகை-செருக்கி,
புன்-நலம் பாரிப்பார் தோள்.
- 917 நிறை-நெஞ்சம் இல்லவர் தோய்வர்; பிற-நெஞ்சில்
பேணி, புணர்பவர் தோள்.
- 918 'ஆயும் அறிவினர் அல்லார்க்கு அணங்கு' என்ப;
'மாய மகளிர் முயக்கு'.
- 919 வரைவு-இலா மாண்-இழையார் மென்-தோள்; புரை-இலாப்
பூரியர்கள் ஆழும் அளறு.
- 920 இரு-மனப்-பெண்டிரும், கள்ளும், கவறும்;
திரு-நீக்கப்பட்டார் தொடர்பு.

93. கள் உண்ணாமை

- 921 உட்கப் படாஅர், ஒளி-இழப்பர் எஞ்ஞான்றும்;
கள்-காதல் கொண்டு-ஒழுகுவார்.
- 922 உண்ணற்க, கள்ளை! உணில், உண்க, சான்றோரான்
எண்ணப்பட வேண்டாதார்!
- 923 ஈன்றாள் முகத்தேயும் இன்னாதால்; என், மற்றுச்
சான்றோர் முகத்துக் களி!
- 924 நாண் என்னும் நல்லாள் புறம்-கொடுக்கும்; கள் என்னும்
பேணாப் பெரும்-குற்றத்தார்க்கு.
- 925 கை அறியாமை-உடைத்தே; பொருள்-கொடுத்து,
மெய்-அறியாமை கொளல்.
- 926 துஞ்சினார் செத்தாரின் வேறு-அல்லர்; எஞ்ஞான்றும்
நஞ்சு-உண்பார் கள்-உண்பவர்.
- 927 உள்-ஒற்றி உள்னார் நகப்படுவர்; எஞ்ஞான்றும்
கள்-ஒற்றிக் கண் சாய்பவர்.
- 928 களித்து-அறியேன் என்பது கைவிடுக; நெஞ்சத்து
ஒளித்ததூஉம் ஆங்கே மிகும்!
- 929 களித்தானைக் காரணம் காட்டுதல்; கீழ்-நீர்க்-
குளித்தானைத் தீத்-துரீ-இயற்று.
- 930 கள் உண்ணாப்-போழ்தில், களித்தானைக் காணுங்கால்,
உள்ளான்கொல், உண்டதன் சோர்வு!

94. சூது

- 931 வேண்டற்க, வென்றிடினும்-சூதினை! வென்றதூஉம், தூண்டில்-பொன்-மீன் விழுங்கியற்று.
- 932 ஒன்று-எய்தி, நூறு-இழக்கும் சூதர்க்கும் உண்டாம்கொல்; நன்று-எய்தி வாழ்வதோர் ஆறு?
- 933 உருள்-ஆயம் ஓவாது கூறின்; பொருள்-ஆயம் போஓய்ப் புறமே படும்.
- 934 சிறுமை பல-செய்து, சீர்-அழிக்கும் சூதின், வறுமை-தருவது ஒன்று இல்.
- 935 கவறும், கழகமும், கையும் தருக்கி இவறியார்; இல்லாகியார்.
- 936 அகடு-ஆரார்; அல்லல் உழப்பர்; சூது-என்னும் முகடியான் மூடப்பட்டார்.
- 937 பழகிய செல்வமும் பண்பும் கெடுக்கும்; கழகத்துக் காலை புகின்.
- 938 பொருள்-கெடுத்து, பொய்-மேற்கொள் இ, அருள்-கெடுத்து, அல்லல் உழப்பிக்கும்; சூது.
- 939 உடை, செல்வம், ஊண், ஒளி, கல்வி என்று ஐந்தும் அடையாவாம்; ஆயம் கொளின்.
- 940 இழத்தொறூஉம் காதலிக்கும் சூதே-போல், துன்பம் உழத்தொறூஉம் காதற்று, உயிர்.

95. மருந்து

- 941 மிகினும் குறையினும், நோய்-செய்யும்; நூலோர் வளி-முதலா எண்ணிய மூன்று.
- 942 மருந்து-என வேண்டாவாம், யாக்கைக்கு; அருந்தியது அற்றது போற்றி உணின்.
- 943 அற்றால், அளவு-அறிந்து உண்க! அஃது-உடம்பு பெற்றான் நெடிது-உய்க்கும் ஆறு.
- 944 அற்றது-அறிந்து, கடைப்பிடித்து, மாறு-அல்ல துய்க்க, துவரப்-பசித்து!
- 945 மாறுபாடு இல்லாத உண்டி மறுத்து-உண்ணின் ஊறுபாடு இல்லை; உயிர்க்கு.
- 946 இழிவு-அறிந்து உண்பான்கண் இன்பம்-போல்; நிற்கும் கழி-பேர் இரையான்கண், நோய்.
- 947 தீ-அளவு-அன்றித் தெரியான் பெரிது-உண்ணின்; நோய்-அளவு இன்றிப்-படும்.
- 948 நோய்-நாடி நோய்-முதல்-நாடி, அது-தணிக்கும் வாய்-நாடி, வாய்ப்பச் செயல்!
- 949 உற்றான்-அளவும், பிணி-அளவும், காலமும் கற்றான், கருதிச் செயல்!
- 950 உற்றவன், தீர்ப்பான், மருந்து, உழைச்செல்வான் என்று அப்பால் நாற்-கூற்றே; மருந்து.

96. குடிமை

- 951 இற் பிறந்தார்கண் அல்லது இல்லை; இயல்பாகச் செப்பமும் நாணும் ஒருங்கு.
- 952 ஒழுக்கமும், வாய்மையும், நாணும் இம்மூன்றும் இழுக்கார்; குடிப்-பிறந்தார்.
- 953 நகை, ஈகை, இன்-சொல், இகழாமை நான்கும் வகை-என்ப; வாய்மைக்-குடிக்கு.
- 954 அடுக்கிய கோடி பெறினும், குடிப்-பிறந்தார் குன்றுவ செய்தல் இலர்.
- 955 வழங்குவது உள்-வீழ்ந்தக்-கண்ணும், பழங்குடி பண்பின் தலைப்-பிரிதல் இன்று.
- 956 சலம்-பற்றிச் சால்பு-இல-செய்யார்; 'மாசு-அற்ற குலம்-பற்றி வாழ்தும்' என்பார்.
- 957 குடிப்-பிறந்தார்-கண் விளங்கும் குற்றம், விசம்பின் மதிக்கண் மறுப்போல், உயர்ந்து.
- 958 நலத்தின்-கண் நார்-இன்மை தோன்றின்; அவனைக் குலத்தின்-கண் ஐயப்-படும்.
- 959 நிலத்தில் கிடந்தமை கால்-காட்டும்; காட்டும், குலத்தில் பிறந்தார் வாய்ச்-சொல்.
- 960 நலம்-வேண்டின், நாண்-உடைமை வேண்டும்; குலம்-வேண்டின், வேண்டுக, யார்க்கும் பணிவு!

97. மானம்

- 961 இன்றி அமையாச் சிறப்பின ஆயினும்,
குன்ற வருப விடல்.
- 962 சீரினும், சீர்-அல்ல-செய்யாரே; சீரொடு
பேராண்மை வேண்டிபவர்.
- 963 பெருக்கத்து வேண்டும், பணிதல்; சிறிய
சுருக்கத்து வேண்டும், உயர்வு.
- 964 தலையின் இழிந்த மயிர்-அனையர்; மாந்தர்
நிலையின் இழிந்தக்கடை.
- 965 குன்றின் அனையாரும் குன்றுவர்; குன்றுவ
குன்றி அனைய செயின்.
- 966 புகழ்-இன்றால்; புத்தேள்-நாட்டு-உய்யாதால்; என்-மற்று,
இகழ்வார்பின் சென்று நிலை?
- 967 ஒட்டார்-பின் சென்று ஒருவன் வாழ்தலின், அந்-நிலையே
கெட்டான் எனப்படுதல் நன்று.
- 968 மருந்தோ, மற்று ஊன்-ஓம்பும்-வாழ்க்கை; பெருந்தகைமை
பீடு-அழிய-வந்த-இடத்து?
- 969 மயிர்-நீப்பின் வாழாக் கவரிமா அன்னார்
உயிர்-நீப்பர், மானம் வரின்.
- 970 இளி-வரின், வாழாத மானம் உடையார்;
ஒளி-தொழுது-ஏத்தும், உலகு.

98. பெருமை

- 971 ஒளி, ஒருவற்கு உள்ள வெறுக்கை; இளி-ஒருவற்கு, 'அஃது-இறந்து-வாழ்தும்' எனல்.
- 972 பிறப்பு-ஒக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்; சிறப்பு-ஒவ்வா, செய்-தொழில் வேற்றுமையான்.
- 973 மேல்-இருந்தும், மேல்-அல்லார் மேல்-அல்லர்; கீழ்-இருந்தும், கீழ்-அல்லார், கீழ்-அல்லவர்.
- 974 ஒருமை மகளிரே போல, பெருமையும், தன்னைத்தான் கொண்டு-ஒழுகின், உண்டு.
- 975 பெருமை-உடையவர் ஆற்றுவார்; ஆற்றின் அருமை-உடைய செயல்.
- 976 சிறியார், உணர்ச்சியுள் இல்லை; 'பெரியாரைப் பேணிக் கொள்வேம்' என்னும் நோக்கு.
- 977 இறப்பே புரிந்த தொழிற்று ஆம் சிறப்பும்-தான் சீர்-அல்லவர் கண்-படின.
- 978 பணியுமாம், என்றும் பெருமை; சிறுமை அணியுமாம், தன்னை வியந்து.
- 979 பெருமை, பெருமிதம் இன்மை; சிறுமை, பெருமிதம் ஊர்ந்து-விடல்.
- 980 அற்றம் மறைக்கும் பெருமை; சிறுமை-தான் குற்றமே கூறி-விடும்.

99. சான்றாண்மை

- 981 கடன்-என்ப, நல்லவை எல்லாம்; கடன்-அறிந்து, சான்றாண்மை மேற்கொள்பவர்க்கு.
- 982 குண-நலம், சான்றோர் நலனே; பிற-நலம் எந்-நலத்து உள்ளதூஉம் அன்று.
- 983 அன்பு, நாண், ஒப்புரவு, கண்ணோட்டம், வாய்மையொடு ஐந்து; சால்பு ஊன்றிய தூண்.
- 984 கொல்லா நலத்தது, நோன்மை; பிறர்-தீமை சொல்லா நலத்தது, சால்பு.
- 985 ஆற்றுவார் ஆற்றல் பணிதல்; அது-சான்றோர் மாற்றாரை மாற்றும் படை.
- 986 'சால்பிற்குக் கட்டளை யாது?' எனின்; தோல்வி துலை அல்லார்-கண்ணும் கொளல்.
- 987 இன்னா-செய்தார்க்கும் இனியவே-செய்யாக்கால், என்ன பயத்ததோ, சால்பு?
- 988 இன்மை ஒருவற்கு இளிவு-அன்று; சால்பு-என்னும் தின்மை உண்டாகப்பெறின்.
- 989 ஊழி பெயரினும், தாம்-பெயரார்; சான்றாண்மைக்கு ஆழி எனப்படுவார்.
- 990 சான்றவர் சான்றாண்மை குன்றின்; இரு-நிலம்-தான் தாங்காது மன்னோ, பொறை!

100. பண்பு உடைமை

- 991 எண்-பதத்தால், எய்தல் எளிது-என்ப; யார்மாட்டும், பண்பு-உடைமை என்னும் வழக்கு.
- 992 அன்பு-உடைமை, ஆன்ற குடிப்-பிறத்தல்; இவ்-இரண்டும் பண்பு-உடைமை என்னும் வழக்கு.
- 993 உறுப்பு-ஒத்தல் மக்கள்-ஒப்பு அன்றால்; வெறுத்தக்க பண்பு-ஒத்தல், ஒப்பது-ஆம் ஒப்பு.
- 994 நயனொடு நன்றி-புரிந்த பயன்-உடையார் பண்பு பாராட்டும், உலகு.
- 995 நகையுள்ளும் இன்னாது, இகழ்ச்சி; பகையுள்ளும் பண்பு-உள, பாடு-அறிவார் மாட்டு.
- 996 பண்பு-உடையார்ப் பட்டு, உண்டு-உலகம்; அது-இன்றேல், மண்-புக்கு மாய்வது-மன்.
- 997 அரம்-போலும் கூர்மையரேனும், மரம்-போல்வர்; மக்கள்-பண்பு-இல்லாதவர்.
- 998 நண்பு-ஆற்றார்-ஆகி, நயம்-இல செய்வார்க்கும், பண்பு-ஆற்றார்-ஆதல் கடை.
- 999 நகல்-வல்லர் அல்லார்க்கு மா-இரு-ஞாலம், பகலும், பாற்-பட்டன்று, இருள்.
- 1000 பண்பு-இலான் பெற்ற பெருஞ்-செல்வம்; நன்-பால் கலம்-தீமையால் திரிந்தற்று.

101. நன்றி இல் செல்வம்

- 1001 வைத்தான், வாய்-சான்ற-பெரும்-பொருள்; அஃது-
உண்ணான்
செத்தான், செயக்கிடந்தது இல்.
- 1002 'பொருளான் ஆம், எல்லாம்' என்று, ஈயாது இவறும்
மருளான், ஆம், மாணாப்-பிறப்பு.
- 1003 ஈட்டம் இவறி, இசை-வேண்டா ஆடவர்
தோற்றம் நிலக்குப் பொறை.
- 1004 எச்சம்-என்று என்-எண்ணும்-கொல்லோ; ஒருவரால்
நச்சப் படாஅதவன்!
- 1005 கொடுப்பதூஉம் துய்ப்பதூஉம் இல்லார்க்கு, அடுக்கிய-
கோடி-உண்டாயினும், இல்.
- 1006 ஏதம், பெருஞ்-செல்வம்; தான்-துவ்வான், தக்கார்க்கு-ஒன்று
ஈதல் இயல்பு-இலாதான்.
- 1007 அற்றார்க்கு-ஒன்று ஆற்றாதான்-செல்வம்; மிகு-நலம்
பெற்றாள் தமிழள் மூத்தற்று.
- 1008 நச்சப்படாதவன் செல்வம்; நடுவூருள்
நச்சு-மரம் பழுத்தற்று.
- 1009 அன்பு-ஓர்இ, தற்-செற்று, அறம்-நோக்காது, ஈட்டிய
ஒண்-பொருள் கொள்வார், பிறர்.
- 1010 சீருடைச்-செல்வர் சிறு-துனி; மாரி
வறம் கூர்ந்தனையது உடைத்து.

102. நாண் உடைமை

- 1011 கருமத்தான் நாணுதல், நாணு; திருநுதல்
நல்லவர் நாணு, பிற.
- 1012 ஊண், உடை, எச்சம், உயிர்க்கு-எல்லாம் வேறு-அல்ல;
நாண்-உடைமை மாந்தர் சிறப்பு.
- 1013 ஊனைக்-குறித்த, உயிர்-எல்லாம்; நாண்-என்னும்
நன்மை குறித்தது, சால்பு.
- 1014 அணி-அன்றோ, நாண்-உடைமை சான்றோர்க்கு! அஃது-
இன்றேல்
பிணி-அன்றோ, பீடு-நடை!
- 1015 'பிறர்-பழியும் தம்-பழியும் நாணுவார்; நாணுக்கு
உறைபதி' என்னும், உலகு.
- 1016 நாண் வேலி-கொள்ளாது-மன்னோ, வியல்-ஞாலம்
பேணலர்; மேலாயவர்.
- 1017 நாணால் உயிரைத்-துறப்பர்; உயிர்ப்-பொருட்டால்
நாண்-துறவார்; நாண்-ஆள்பவர்.
- 1018 பிறர் நாணத்-தக்கது தான்-நாணான் ஆயின்,
அறம் நாணத்-தக்கது உடைத்து.
- 1019 குலம்-சுடும், கொள்கை பிழைப்பின்; நலம்-சுடும்,
நாண்-இன்மை நின்றக்-கடை.
- 1020 நாண் அகத்து-இல்லார் இயக்கம்; மரப்பாவை
நாணால் உயிர்-மருட்டியற்று.

103. குடி செயல் வகை

- 1021 'கருமம் செய', ஒருவன், 'கைதூவேன்' என்னும் பெருமையின், பீடு-உடையது இல்.
- 1022 ஆள்வினையும், ஆன்ற-அறிவும்; என-இரண்டின் நீள்-வினையான், நீளும் குடி.
- 1023 'குடி செய்வல்' என்னும் ஒருவற்கு, தெய்வம் மடி-தற்று, தான் முந்துறும்.
- 1024 சூழாமல் தானே முடிவு-எய்தும்; தம்-குடியைத் தாழாது உஞற்றுபவர்க்கு.
- 1025 குற்றம் இலனாய், குடி-செய்து வாழ்வானைச் சுற்றமாச்-சுற்றும், உலகு.
- 1026 நல்-ஆண்மை என்பது ஒருவற்குத் தான்-பிறந்த இல்-ஆண்மை ஆக்கிக்-கொளல்.
- 1027 அமரகத்து வன்கண்ணர் போல, தமரகத்தும் ஆற்றுவார் மேற்றே, பொறை.
- 1028 குடி-செய்வார்க்கு இல்லை, பருவம்; மடி-செய்து, மானம் கருத, கெடும்.
- 1029 இடும்பைக்கே கொள்கலம் கொல்லோ; குடும்பத்தைக் குற்றம் மறைப்பான் உடம்பு!
- 1030 இடுக்கண் கால்-கொன்றிட, வீழும்; அடுத்து-ஊன்றும் நல்-ஆள் இலாத குடி.

104. உழவு

- 1031 சுழன்றும் ஏர்ப்பின்னது, உலகம்; அதனால், உழந்தும் உழவே தலை.
- 1032 உழுவார் உலகத்தார்க்கு ஆணி; அஃது-ஆற்றாது எழுவாரை எல்லாம் பொறுத்து.
- 1033 உழுது, உண்டு, வாழ்வாரே வாழ்வார்; மற்று-எல்லாம் தொழுது, உண்டு, பின்-செல்பவர்.
- 1034 பல-குடை நீழலும், தம்-குடைக்-கீழ்க் காண்பார்; அலகு-உடை நீழலவர்.
- 1035 இரவார்; இரப்பார்க்கு-ஒன்று ஈ-வர்; கரவாது கை-செய்து ஊண் மாலையவர்.
- 1036 உழவினார் கைம்மடங்கின், இல்லை; 'விழைவதூஉம் விட்டேம்' என்பார்க்கு நிலை.
- 1037 தொடிப்புழுதி கஃசா உணக்கின், பிடித்து-எருவும் வேண்டாது, சாலப் படும்.
- 1038 ஏரினும் நன்றால், எரு-இடுதல்; கட்டபின், நீரினும் நன்று, அதன் காப்பு.
- 1039 செல்லான் கிழவன் இருப்பின், நிலம்-புலந்து இல்லாளின் ஊடி-விடும்.
- 1040 'இலம்!' என்று அசைஇ இருப்பாரைக் காணின், நிலம்-என்னும் நல்லாள் நகும்.

105. நல்குரவு

- 1041 'இன்மையின் இன்னாதது யாது?' எனின், இன்மையின் இன்மையே இன்னாதது.
- 1042 இன்மை என ஒரு-பாவி, மறுமையும் இம்மையும் இன்றி, வரும்.
- 1043 தொல்-வரவும் தோலும் கெடுக்கும், தொகையாக; நல்குரவு என்னும் நசை.
- 1044 இற்பிறந்தார்-கண்ணேயும், இன்மை; இளி-வந்த சொல்-பிறக்கும் சோர்வு தரும்.
- 1045 நல்குரவு என்னும் இடும்பையுள் பல்குரைத்-துன்பங்கள் சென்று படும்.
- 1046 நற்-பொருள் நன்கு-உணர்ந்து சொல்லினும், நல்கூர்ந்தார் சொல்-பொருட் சோர்வு படும்.
- 1047 அறம் சாரா நல்குரவு, ஈன்ற-தாயானும், பிறன்-போல நோக்கப்படும்.
- 1048 இன்றும் வருவது கொல்லோ; நெருநலும் கொன்றது போலும் நிரப்பு!
- 1049 நெருப்பினுள் துஞ்சலும் ஆகும்; நிரப்பினுள் யாது-ஒன்றும் கண்பாடு அரிது.
- 1050 துப்புரவு இல்லார் துவரத் துறவாமை உப்பிற்கும் காடிக்கும் கூற்று.

106. இரவு

- 1051 இரக்க, இரத்தக்கார்க் காணின்! கரப்பின், அவர்-பழி தம்-பழி அன்று.
- 1052 இன்பம் ஒருவற்கு இரத்தல்; இரந்தவை துன்பம் உறாஅ வரின்.
- 1053 கரப்பு-இலா நெஞ்சின் கடன்-அறிவார், முன்-நின்று இரப்பும் ஓர் ஏள்ர் உடைத்து.
- 1054 இரத்தலும், ஈதலே போலும்; கரத்தல் கனவினும் தேற்றாதார்-மாட்டு.
- 1055 கரப்பு-இலார் வையகத்து உண்மையான், கண்-நின்று, இரப்பவர் மேற்கொள்வது.
- 1056 கரப்பு-இடும்பை இல்லாரைக் காணின், நிரப்பு-இடும்பை எல்லாம் ஒருங்கு-கெடும்.
- 1057 இகழ்ந்து, எள்ளாது ஈவாரைக்-காணின்; மகிழ்ந்து-உள்ளம் உள்ளுள் உவப்பது-உடைத்து.
- 1058 இரப்பாரை இல்லாயின், ஈர்ங்கண் மா-ஞாலம் மரப்பாவை சென்று-வந்தற்று.
- 1059 ஈவார்-கண் என்-உண்டாம், தோற்றம்; இரந்து-கோள் மேவார் இலா அக்கடை?
- 1060 இரப்பான், வெகுளாமை-வேண்டும்; நிரப்பு-இடும்பை தானேயும் சாலும் கரி.

107. இரவு அச்சம்

- 1061 கரவாது, உவந்து-ஈயும் கண்-அன்னார் கண்ணும்
இரவாமை கோடி உறும்.
- 1062 இரந்தும் உயிர்-வாழ்தல் வேண்டின், பரந்து
கெடுக, உலகு-இயற்றியான்!
- 1063 'இன்மை இடும்பை இரந்து தீர்வாம்' என்னும்
வன்மையின் வன்பாட்டது இல்.
- 1064 இடம்-எல்லாம் கொள்ளாத்-தகைத்தே; இடம்-இல்லாக்-
காலும், இரவு-ஒல்லாச் சால்பு.
- 1065 தெள்-நீர் அடு-பற்கை-ஆயினும், தாள்-தந்தது
உண்ணலின் ஊங்கு-இனியது இல்.
- 1066 'ஆவிற்கு நீர்' என்று இரப்பினும், நாவிற்கு
இரவின் இளிவந்தது இல்.
- 1067 இரப்பன், இரப்பாரை எல்லாம்; 'இரப்பின்,
கரப்பார் இரவன்மின்' என்று.
- 1068 இரவு-என்னும் ஏமாப்பு-இல் தோணி, கரவு-என்னும்
பார்-தாக்க, பக்கு விடும்.
- 1069 இரவு-உள்ள, உள்ளம் உருகும்; கரவு-உள்ள,
உள்ளதூஉம் இன்றிக் கெடும்.
- 1070 கரப்பவர்க்கு யாங்கு-ஒளிக்கும் கொல்லோ? இரப்பவர்
சொல்லாடப் போஓம் உயிர்!

108. கயமை

- 1071 மக்களே போல்வர், கயவர்; அவர்-அன்ன
ஒப்பாரி யாம்-கண்டது இல்.
- 1072 நன்று-அறிவாரின் கயவர் திரு-உடையர்;
நெஞ்சத்து அவலம் இலர்!
- 1073 தேவர் அனையர், கயவர்; அவரும்-தாம்
மேவன செய்து, ஒழுகலான்!
- 1074 அகப்-பட்டி ஆவாரைக்-காணின், அவரின்
மிகப்-பட்டுச் செம்மாக்கும், கீழ்.
- 1075 அச்சமே கீழ்களது ஆசாரம்; எச்சம்
அவா-உண்டேல், உண்டாம் சிறிது.
- 1076 அறை-பறை அன்னர் கயவர்; தாம்-கேட்ட
மறை-பிறர்க்கு உய்த்து-உரைக்கலான்.
- 1077 ஈர்ங்-கை-விதிரார் கயவர்; கொடிறு-உடைக்கும்
கூன்-கையர் அல்லாதவர்க்கு.
- 1078 சொல்ல, பயன்படுவர் சான்றோர்; கரும்பு-போல்
கொல்ல, பயன்படும் கீழ்.
- 1079 உடுப்பதூஉம் உண்பதூஉம் காணின், பிறர்-மேல்
வடுக்-காண வற்று-ஆகும், கீழ்.
- 1080 எற்றிற்கு உரியர் கயவர்; ஒன்று உற்றக்கால்,
விறற்றற்கு உரியர் விரைந்து.